

МЕТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

о. Іван ГАЛІМУРКА

Свято Вознесіння Господнього належить до так званих «дванадцятих свят», які Церква святкує урочисто, і це свято зобов'язує християн брати участь у Божественній Літургії й утримуватися від тяжкої праці. Вже у самій назві свята бачимо його суть – Вознесіння на небеса Господа нашого Ісуса Христа, яке сталося на сороковий день після того, як Господь воскрес.

Ніхто з людей не відважиться заперечити, що Ісус Христос дійсно жив на землі, навчав людей, мав своїх прихильників і послідовників, а також і своїх супротивників, які розіп'яли Його на хресті, після чого Він помер. Надто багато фактів, доказів та аргументів про це свідчать, а тому лише дуже вперта людина може щось заперечувати. Але що стосується Воскресіння і Вознесіння нашого Господа, то тут спостерігаємо серйозний різнобій тверджень, переконань, суперечок і сумнівів тощо, і, як розуміємо, до спільної думки у цих

Вознесіння – свято віри

питаннях людство ніколи не дійде. Річ у тім, що тут потрібна віра. А її багатьом людям якраз і бракує. І вона, якщо і є, то у кожного – своєрідна, і через те – особлива. Через це мусить бути якийсь авторитет, спільний для всіх, позиція котрого є незаперечною. Для християн – це Церква, яку оснував Господь наш Ісус Христос. Своїм учням Він дав чітку настанову: «Ідіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28, 19). Отож, навчальне слово Церкви до своїх вірних є надзвичайно важливим чинником для християнина у дорозі до Небесного Царства. Крім того, Церква є авторитетним коментатором Святого Писання на підставі особливого доручення Спасителя: «Хто слухає вас – Мене слухає; а хто гордує вами – Мною гордує» (Лк. 10, 16). А про те, що, власне, дає нам слухання, дуже відверто говорить св. апостол Павло: «Віра – від слухання,

а слухання – через слово Христове» (Рм. 10, 17).

Крім євангельських оповідань, які перечитуємо, і науки Церкви, яку слухаємо, маємо до диспозиції також багато історичних пам'яток та артефактів, які збереглися від тих часів, коли Господь Ісус Христос ходив по землі власними ногами. Переважна більшість із них знаходяться на історичній батьківщині нашого Спасителя – у Палестині, і в Єрусалимі зокрема. Якщо про Воскресіння Ісуса Христа свідчить Гріб Господній, над яким зведено величавий храм, то про Його Вознесіння свідчить лише камінь, з якого, за переданням, і вознісся на небеса наш Господь. На жаль, храму Вознесіння Господнього на даний час у Єрусалимі нема. На місці його первісного розташування знаходиться лише невелика споруда, датована епохою хрестоносців.

Далі – на 9-й сторінці.

Святий Павло описує віру як «упевненість в тому, чого ми не бачимо, на підставі того, що можна побачити» (див. Рм. 8, 24-25; 1 Кор. 15, 17-20; 2 Кор. 5, 6-8; а також Євр. 11). Що ж такого побачив св. Павло і в що повірив?

Перш за все, необхідно знати, що св. Павло був юдейським рабином, фарисеєм, який із завзяттям виконував усі вимоги Писань та релігійні традиції юдаїзму. Він жив у важкі часи, коли Ізраїль був окупований Римською імперією, а багато євреїв, у тому числі і батьки св. Павла, жили у вигнанні.

Римська окупація була ще важчою для юдеїв тим, що ще декілька десятирок тому Рим був союзником юдейських повстанців, що вели війну з грецькими язичниками, які вимагали від юдеїв

відмови від віри прабатьків. Але часи змінилися, і колишній союзник сам став окупантом. Правда, на відміну від греків, римляни дозволяли Ізраїлю зберігати певну релігійну автономію, але всі найважливіші пости (також і релігійні) обставили

підкупленими зрадниками, які не дотримуються елементарних вимог юдаїзму.

Внаслідок усіх цих політичних та релігійних протиріч в Ізраїлі з'явилося безліч партій, які поборювали одна одну, звинувачуючи опонентів у відступництві, але всі як один очікували приходу Месії, який зміг би їх всіх примирити та навчити Істини. За єврейськими поняттями, Месія, будучи нащадком царя Давида, повинен був вигнати римлян з Ізраїлю і встановити справжнє єврейське царство, вигнати з Храму садукейів і повернути туди законних первосвященників з роду Аарона. Багато хто намагався підняти повстання, але кожна поразка засвідчувала, що організатор виявлявся черговим лжемесією.

Далі – на 10-й сторінці.

Чи легко повірити у воскресіння?

«своїми людьми». Серед інших, за волею Риму, царем Ізраїлю став неєврей – ідумець Ірод Великий, а після його смерті царювати продовжували його сини. Також і первосвященники, які приносили жертви в єрусалимському Храмі, всупереч закону Мойсея, не були нащадками Аарона. Вони належали до елітарної релігійної партії садукейів і мали реальну політичну та релігійну владу, хоча весь народ вважав їх

«своїми людьми». Серед інших, за волею Риму, царем Ізраїлю став неєврей – ідумець Ірод Великий, а після його смерті царювати продовжували його сини. Також і первосвященники, які приносили жертви в єрусалимському Храмі, всупереч закону Мойсея, не були нащадками Аарона. Вони належали до елітарної релігійної партії садукейів і мали реальну політичну та релігійну владу, хоча весь народ вважав їх

ЧИ ВСЯКА ВЛАДА ВІД БОГА?

від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога. Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо не дармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління» (Рм. 13, 1-5). (Також подібний текст ми зустрічаємо у Першому посланні апостола Петра, у 2 главі). Щоб пояснити цей уривок, перш за все потрібно поставити питання: до кого звертається апостол Павло цим листом? До римлян? У Римі діяло Римське право, яке базувалось на природному праві, де добро визнавалось добром, а зло – злом. Римське право карало за злочини і нагороджувало за добро. Апостол у зазначеному уривку має на увазі

правителя, який, спираючись на ті об'єктивні категорії добра і зла, є пострахом за злі вчинки, а не за добрі, який меч носить, тому що він месник у гніві злочинцеві. Тобто, йдеться про владу, яка розуміє, що таке добро і що таке зло, яка намагається керуватись правовим кодексом.

Коли ж влада стає пострахом за добрі вчинки, а не за злі, і носить меч не для того, щоб карати злочинців, а – добрих, наприклад, висуваючи на керівні посади, на грошовиті місця злочинців, то влада сама стає злочинцем. Тоді цей текст апостола Павла до неї не стосується. Іншими словами: інститут влади є від Бога, але він даний людині. Ми читаємо в 1-й главі Книги Буття, як Бог, творячи людину чоловіком і жінкою, благословить їх, каже: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що ру-

хається по землі» (Бут 1, 28). Тобто сам інститут влади є даний людині від Бога – Він є остаточним джерелом влади, але питання в тому, як людина цю владу здійснює. Чи так, як Бог від неї хоче – справедливо, чинить добро і карає зло, чи навпаки: нагороджує злочинців і карає тих, що чинять добро? В останньому випадку влада стає неморальною, тоді її можна вважати «даною від Бога» лише в сенсі кари від Бога, «Божим допущенням», але це не означає, що ми маємо коритися неморальним розпорядженням і возвеличувати їх.

Далі – на стор. 9)

«Динарій кесаря» - відома картина великого італійського художника Тіціана, написана ним близько 1516 року

Ті, хто покликується на слова: «Всяка влада від Бога», спираються на слова із Святого Письма – 13 главу послання до Римлян св. Апостола Павла: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не

• ТРАВЕНЬ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
103 / 5

Кількома рядками

ВІЙСЬКОВІ КОМІСАРИ МОЛИЛИСЯ В УНІВСЬКОМУ МОНАСТІРІ

25 квітня Центр військового капеланства Львівської архієпархії організував для працівників Львівського обласного комісаріату духовно-пізнавальну поїздку. У Святоуспенській Унівській лаврі комісари помолилися на могилі о. Василя Вороновського, про якого чимало офіцерів чули та бачили ченця ще за життя. А у чернечій обителі військові молилися до Богородиці та куштували воду із джерела.

КОМІСІЯ У СПРАВАХ МОЛОДІ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ ЗІНІЦІЮВАЛА ПРОЕКТ «МОЛОДІЖНИЙ АВТОБУС»

14 квітня Комісія у справах молоді Львівської архієпархії представила ініціативу під назвою «Молодіжний автобус». Проект має на меті надати якісні транспортні послуги за невелику оплату для соціального, молодіжного та церковного середовища. Планується, що автобус матиме до 10 місць для сидіння і ним зможе користуватися молодь не лише Львівської області, а й інших міст України.

ПРОЩА ДО МАЙДАНЕКА «СКРІПЛЮМО ВІРУ СВДЧЕННЯМ МУЧЕНИКІВ»

11 квітня під гаслом «Скріплюймо віру свідченням мучеників» відбулася щорічна проща до концтабору «Майданек» (Польща) – місця ув'язнення та мученицької смерті блаженного Омеляна Ковча, покровителя душпастирів Української Греко-Католицької Церкви. У ній взяли участь прочани зі Львова, Івано-Франківська та Стрия. Серед паломників були і студенти Львівської духовної семінарії Святого Духа.

В УКУ НАВЧАТИМУТЬ МЕНЕДЖЕРІВ НАЦІОНАЛЬНОГО ТА РЕГІОНАЛЬНИХ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ

10 квітня у Львівській міській раді відбулось урочисте відкриття програми Українського католицького університету «Ефективне управління» («Good Governance»). Учасниками першого набору програми для менеджерів національного та регіональних органів управління стали 44 особи. Це представники Миколаївської, Одеської, Харківської, Київської Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської та Вінницької областей.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ «КАРІТАС» НАДАВ ДОПОМОГУ ДЛЯ 46 РОДИН КРИМЧАН-БІЖЕНЦІВ

Напередодні Великодня місцевий «Карітас» організував допомогу для 46 кримських сімей на загальну суму 11336,54 грн. Великодні кошики з пасками, продуктивні набори, до складу яких входили риба, м'ясні вироби, сир, яйця, були роздані 17 квітня в будинку «Просвіти» в Івано-Франківську.

ЕКОБЮРО УГКЦ ІНІЦІЮВАЛО НАСАДЖЕННЯ ПАРАФІЯЛЬНОГО САДУ

12 та 15 квітня з ініціативи Бюро УГКЦ з питань екології, за підтримки ректора Івано-Франківської духовної семінарії імені свщмч. Йосафата прот. Олександра Левицького та стараннями громади села Липівка Івано-Франківської архієпархії УГКЦ у парафії було насаджено фруктовий сад.

ТИСЯЧІ ВІРЯН КОЛОМИЙСЬКО-ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ХРЕСНІЙ ХОДІ В М. КОЛОМІЯ

Велелюдну молитовну процесію центральною частиною міста Коломиї очолив владика Василь (Івасюк), єпарх Коломийсько-Чернівецький. Духовенство і віряни прибули з різних парафій усієї єпархії. Хресною дорогою пройшов і владика-емерит Іван (Бойчук) УПЦ КП.

Цього року парафія Воскресіння Господнього, що у Львові, святкує 20-річчя від дня свого заснування. Сюди у Світлий вівторок з пастирським візитом прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Крім ювілею, цього дня парафіяни також святкують

Митрополит Львівський звершив Чин умивання ніг

У Великий четвер в Архикафедральному соборі св. Юра Високопреосвященний владика Ігор, Митрополит Львівський, очолив Вечірню з Літургією св. Василя Великого. Митрополитові співслужили Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської Архієпархії, духовенство Архієпархії та Львівської духовної семінарії Святого Духа. На богослужінні були також присутні семінаристи та парафіяни собору.

Під час богослужіння митрополит освятив антимінси та миро, а також звершив Чин умивання ніг,

омивши ноги дванадцятьом священникам Львівської Архієпархії.

Звертаючись до духовенства, архиєрей наголосив: «День Страсного четверга у святій Церкві приймається як дар священства, що установив Ісус Христос для людського роду». Далі проповідник зазначив: «Велика справа – віра, а ще більша вона є тоді, коли людина цілковито віддається в руки Бога».

На завершення владика Ігор привітав духовенство та заохотив вірян молитись за успішне служіння священників, поручаючи їх

під покров Пресвятої Богородиці. Після спільної молитви митрополит окропив пресвітерів свяченою водою та уділив їм своє архиєрейське благословення.

Владика Венедикт зустрівся з молоддю Архієпархії

тої Євхаристії у Львові, Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської Архієпархії, зустрівся із молодими людьми у неформальній обстановці. На подвір'ї храму, за чашкою кави та під супровід симфонічного квартету, всі очічені молоді люди мали змогу поспілкуватися з єпископом. Основною думкою, з якою владика звернувся до молоді, було те, що кожна наша зустріч з іншою особою чи особами є унікальною і неповторною. Владика запросив усіх до більшого спілкування та відкритості стосовно свого ближнього.

А напередодні зустрічі владика Венедикт відслужив у храмі Пресвятої Євхаристії Архисейську Божественну Літургію, за якою звершив поставлення у пресвітери диякона Віктора Шпака.

У празник Благовіщення Пресвятої Богородиці сестри з мощами блаженної Йосафати прибули до с. Звенигород. Тут, у чудовому храмі св. Миколая, парафіяни також послухали розповідь про життя блаженної. По завершенні Божественної Літургії відслужено Молебень до блаженної Йосафати, а відтак сестри звернулися до вірних із духовною настановою.

Повідомила с. Емілія Вандич, СНДМ

Подія, яку започаткував Папа Іван Павло II у 80-х роках, не втрачає популярності та вагомості і сьогодні: один раз на два-три роки Вселенський Архиєрей має особливу зустріч із молоддю всього світу, коли вони разом моляться та чувають. А щорічно, в неділю перед Великоднем, подібні зустрічі – Дні молоді – відбуваються на місцевому рівні, в єпархіях.

Ось і цього року, у Квітну неділю, у храмі Пресвя-

Місії сестер СНДМ у селах Гринів та Звенигород

В Акафістову суботу, на запрошення о. Олега Пігія, у с. Гринів Сокольницького деканату із мощами блаженної Йосафати прибули сестри-служебниці Непорочної Діви Марії. Тут, у старовинному храмі св. великомученика Юрія, відслужили акафіст до блаженної Йосафати.

Опісля вірні мали змогу послухати розповідь про життя блаженної, переглянути фільм «Блаженна Йосафата: світло з України» та прикластися до мощей блаженної. Наступного дня, по завершенні Божественної Літургії, сестри запропонували вірним реколекційну науку на тему покаяння (адже у часі Великому посту ця тема є важливою і актуальною для кожного християнина). Після Літургії вірні вшанували мощі блаженної та отримали пам'ятні іконки з реліквіями.

У Львові невідомі підпалили студентський храм

У ніч з 28 на 29 квітня невідомі підпалили студентський храм св. Володимира, що у студентському містечку Національного лісотехнічного університету у м. Львові (вул. Природна, 8а). Орієнтовно о 4-й годині ранку пожежу помітив випадковий таксист. Обгоріла ліва сторона храму. Церкву вдалось врятувати. На місці підпалу знайшли обгорілу пластикову пляшку та шмат ганчірки, а навколишній ґрунт був просякнутий пальним. Щоб підтримати священика і

вірних храму, який намагалися підпалити, на місці події побував єпископ-помічник Львівської архієпархії Венедикт (Алексійчук). Він оглянув місце підпалу і згодом звернувся до священиків Львова та Архiepархії загалом із заклинком пильнувати інші храми від подібних замахів (варто нагадати, що за останні місяці методом цілеспрямованого підпалу на Західній Україні згоріло вже кілька дерев'яних храмів УГКЦ). Про цю подію капелан о. Степан Сус говорить: «Бог і таксист

врятували цей храм!» Зараз проводяться слідчі дії

Радість «Великодніх забав» для сиріт

з фанери, оздоблювати великодні яйця обмотуванням їх кольоровими нитками. Після уроку виготовлення пташок із сіна в руках маленьких учасників красувалися надзвичайно милі курчатка на ніжках. А дехто вправлявся у вишивці стрічками чи виготовленні великодніх листівок.

Та, напевно, найбільше захоплення у дітей викликали смачні майстер-класи з розмальовування печива та виготовлення букетів із цукерок. Один з таких букетів із цукерок – творіння рук маленьких учасників майстер-класу – став

презентом для владики Венедикта, який завітав на дитяче свято та вділив їм своє благословення. А трохи згодом дітлахи з волонтерами вже знову бавилися і танцювали під музику двох львівських гуртів – «Сon Trust» та «Provider», які влаштували для них святковий концерт.

Добра справа однієї людини – це крапля. Але робити добро для багатьох людей – це життєдайна вода, яка помножить його стократно, особливо у зболілих дитячих душах.

Джерело: «Центр опіки сиріт»

У Світлу середу «Центром опіки сиріт» проводилися «Великодні забави» для дітей-сиріт та дітей із сімей зі складними життєвими обставинами. Понад 400 таких дітей зі Львова та Львівської області мали нагоду потішитися Великодніми святкуваннями у Шевченківському гаю. Спочатку була Служба Божа, яку відслужив голова Центру о. Роман

Прокопець. По її завершенні діти радісно повибігали на галявину перед церквою св. Миколая, де разом з волонтерами грали у веселі ігри у великих колах. Їх забавляли хлопці та дівчата з нашого Центру.

Відразу по обіді на малих чекали цікаві майстер-класи. Разом з волонтерами діти навчались робити писанки, розфарбовувати писанки

Зустріч медичних капеланів Львівської Архiepархії

У Світлий четвер до лічниці ім. Митрополита Шептицького, що на вул. Озаркевича у Львові, з ініціативи Комісії у справах душпастирства охорони здоров'я, відбулася зустріч медичних капеланів Львівської Архiepархії. Серед гостей, що завітали зі своїми доповідями, були: синкел у справах духовенства та священичих родин Львівської Архiepархії о. Роман Шафран, голова патріаршої Комісії душпастирства охорони здоров'я о. Андрій Логін та канцлер Львівської Архiepархії о. Сергій Ковальчук.

Під час зустрічі голова комісії о. Володимир Мошчич презентував новий посібник для бібліотеки капелана під заголовком: «Взаємодопомога в жалобі. Як потішити та подарувати надію». Священик підкреслив особливу актуальність книги, зважаючи на трагічні події, що відбулися і тривають зараз

Вже стали традиційними щорічні реколекції для дітей. Ось і цього року Комісія Львівської Архiepархії з питань евангелізації організувала великопосні реколекції для дітей зі

священичих родин. Діти з'їхалися до монастиря Святого Йосифа отців-василіян, що в Брюховичах, і тут, під монашою орудою, дуже цікаво провели свій час.

Упродовж двох днів,

в Україні. Поряд з робочими питаннями, було акцентовано ще на двох моментах: відзначення Дня хворого, що відбудеться 11 травня, та проці медиків, яка запланована на День медичного працівника – 21 червня.

Завершилася зустріч спільною молитвою за душі померлих капеланів о. Мирослава Солтиса та о. Василя Сеника, які відійшли до вічності у часі Великого посту.

Повідомив о. Володимир МОЩИЧ

Відбулися реколекції для дітей зі священичих родин

– саме стільки тривали реколекції, – с. Онуфрія, СНДМ та с. Юліта, СНДМ допомагали дітям глибше пізнавати Бога, сприймати Його як люблячого Батька. Через історії власного життя, через інтерактивні методи та цікаві ігри, учасники реколекцій утверджувались у тому,

що Бог любить кожного таким, яким він є, і бажає кожного огорнути Своєю любов'ю.

Спільна молитва, тематично організоване дозвілля на свіжому повітрі були чудовим доповненням до змістовних духовних наук.

Подала Віра ЦЕНГЛЕВИЧ

Кількома рядками

АНИМАТОРИ З ТЕРНОПОЛЯ ВИГОТОВИЛИ ВЕЛИКОДНІ ЛИСТІВКИ ДЛЯ ХАРКІВ'ЯН

5 квітня у Тернопільській вищій духовній семінарії імені Патріарха Йосифа Сліпого зібралися вихованці Школи християнського аніматора. Вони успішно пройшли черговий етап вишколу від Романа Демуша та Анни Мелимуки, а також стали учасниками майстер-класу з виготовлення великодніх листівок від Анни Богак. Виготовленими листівками вирішено привітати харків'ян зі світлим празником Христового Воскресіння.

АНГЛІЙСЬКИЙ ХОР «БУЛАВА» ДАВ КОНЦЕРТ У ПАТРИАРШОМУ СОБОРІ

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового, що в Києві, у Квітну неділю дав концерт англійський хор «Булава», під диригуванням відомого у світі оперного співака Павла Гуньки. Концерт було присвячено 200-річчю Кобзаря. Також хор «Булава» співав на Архiepархійській Божественній Літургії.

У ВІННИЦІ ВЧИЛИСЯ РОЗПИСУВАТИ ПИСАНКИ

5 квітня в парафії Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ м. Вінниці, якою опікуються отці Згромадження Воплоченого Слова, відбувся майстер-клас із написання писанок для дітей і дорослих. Проводила його Оксана Верхова-Єднак – член Національної спілки майстрів народного мистецтва України.

З'ЯВИВСЯ НОВИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ САЙТ ДЛЯ ДІТЕЙ

Нещодавно в Україні запустили новий християнський сайт для дітей clarastudio.tv. Тут можна дивитися мультфільми, пізнавальні відеорубрики про різні явища та цікаві місця в Україні, біблійні історії у веселій інтерпретації для дітей. Це вебсторінка, на якій зібрані проекти християнської мультимедійної студії «Clara Studio».

ГЛАВА УГКЦ ОСВЯТИВ МОНАСТІР СЕСТЕР-РЕДЕМПТОРИСТОК У ЧЕРНІГОВІ

У Чернігові Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав освятив монастир, храм і надбаний хрест монастиря сестер Згромадження Чину Найсвятішого Ізбавителя (редемптористок). З Блаженнішим Святославом співслужив владику Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів УГКЦ. Монастир носитиме назву Різдва Пресвятої Богородиці.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ПОСАДИВ ІМЕННЕ ДЕРЕВО НА ДУБОВІЙ АЛЕЇ В МОРИНЦЯХ

22 квітня у селі Моринцях на Черкащині, малій батьківщині Тараса Шевченка, урочисто відновили дубову алею, висадивши 20 молодих дерев. Під час відновлення алеї Блаженніший Святослав відслужив молебень і посадив іменне дерево. Зростатиме також іменний дуб Архiepіскопа-емерита Блаженнішого Любомира (Гузара)

У ДУБНІ ПРОВЕЛИ АКЦІЮ «ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК»

16 квітня БФ «Карітас-Дубно» разом із Дубенським міським центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді провели святкову програму «Великодній кошик». В ході акції парафіяни греко-католицького храму Вознесіння Господнього збирали продукти до великоднього столу потребуючим. На завершення заходу всі запрошені сім'ї отримали продуктові пакети до Пасхальних свят.

НОВІ ПРИЗНАЧЕННЯ ДЛЯ СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ
2 квітня Святіший Отець Франциск, взявши до уваги рішення Синоду єпископів УГКЦ, дав свою згоду на канонічне обрання Синодом єпископів владики Тараса (Сеньківа) єпархом Стрийським УГКЦ, припиняючи виконання ним обов'язків Апостольського адміністратора цієї єпархії.

Нагадаємо, що у січні 2010 року Папа Венедикт XVI призначив владику Тараса (Сеньківа) Апостольським адміністратором ad nutum Sanctae Sedis Стрийської єпархії УГКЦ. Таке рішення було прийняте з огляду на заяву Синоду єпископів УГКЦ про перешкоду, пов'язану зі станом здоров'я, у виконанні уряду тодішнього єпарха Стрийського владики Юліяна (Гбура).

Того ж дня у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Франциск дав свою згоду на канонічне обрання Синодом єпископів на єпископа та призначення на єпископа-помічника Стрийської єпархії о. Богдана Манишина, протосинкела Стрийської єпархії, надаючи йому титулярний осідок Лезві. Про дату і місце проведення єпископської хіротонії владики-номіната Богдана буде повідомлено згодом.

ГЛАВА УГКЦ ПРИБУВ ІЗ ДУШПАСТИРСЬКИМ ВІЗИТОМ ДО КАНАДИ

2 травня 2014 року розпочався офіційний візит Глави і Отця УГКЦ Блаженнішого Святослава до Канади. Протягом днів свого перебування на канадській землі Верховний Архієпископ УГКЦ відвідає найбільші міста країни (Торонто, Монреаль, Оттава) і греко-католицькі парафіяльні спільноти.

БЛАЖЕННИШИЙ СВЯТОСЛАВ В КАНАДІ ЗУСТРІВСЯ ІЗ СПІЛЬНОТОЮ ІНСТИТУТУ СХІДНО-ХРИСТИЯНСЬКИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ІМ. МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ (ШЕПТИЦЬКОГО)

«Чому мій перший публічний захід під час цього візиту до Канади відбувається в цьому інституті? Тому що я вважаю, що ми, східні християни, католики і православні, маємо щось цілюще, щоб запропонувати цьому - одному з великих університетів світу. Я вважаю, що Інститут східно-християнських досліджень ім. Митрополита Андрея (Шептицького), який рішуче зарекомендував себе в останні 28 років, прекрасно розташований, щоб зробити таку пропозицію.

ВЕЛИКОДНІ ЗАБАВИ НА ПАРАФІЇ

Третій день Великодніх свят для парафіян с. Сулимів Дублянського деканату став особливим, адже біля храму Вознесіння Господнього планувалися Великодні гаївки, на які очікували цікавих гостей. На запрошення настоятеля парафії до Сулимова приїхали сестри-служебниці Непорочної Діви Марії з Жовківського монастиря, а також представники Католицького скаутства Європи з м. Жовква.

Протягом трьох годин діти, молодь та дорослі бавились ігри та водили гаївки. Сестри-монахині с. Юліта Заячківська, с. Марта Воловець, с. Тимодея Ветрикус, с. Віра Герман, с. Олеся Перетятко, с. Юстина Іванчук та с. Анна Шапля своїм співом та активною участю у гаївках подавали приклад піднесення від Великодньої радості. Також надзвичайно активними були представники скаутів: Юля Шняк, Ярина Луцук та брат Павло Іванець, студент Івано-Франківської семінарії.

Завершилась зустріч спільною молитвою «Христос Воскрес», словами подяки від настоятеля, гучними оплесками та великим «дякую» від дітей.

Повідомив о. Роман МАЛЬКЕВИЧ, ініціатор проведення заходу

Богослужіння розпочалося молитвою до Божого Милосердя та Літанії до всіх святих, під час якої відбувся процесійний вхід служителів. На початку Святої Меси постулятори звернулися до Святішого Отця з проханнями про визнання святості, після чого, проказавши молитву до Святого Духа, Папа Франциск прочитав формулу канонізації. Відтак було внесено та покладено на призначеному місці мощі

Одеський екзархат отримав свого владика

Як уже повідомлялося, Одесько-Кримський екзархат поділено на окремі Одеський та Кримський. Після цього, з благословення Святішого Отця Франциска, екзархом Одеським призначено владика Михайла (Бубнія). І ось 12 квітня у римо-католицькому соборі св. Климента м. Одеси відбулася церемонія інtronізації владики Михайла, яку здійснив Блаженніший Патріарх Святослав.

Глава Церкви нагадав, що, за літургійним календарем візантійського обряду, цього дня наступає новий період Літургійного року, адже Лазаревою суботою ми розпочинаємо Квітну тріодь. «Сьогодні, в новий період літургійного

Також, з благословення Святішого Отця Франциска, Синод єпископів УГКЦ утворив новий екзархат – Харківський, шляхом поділу Донецько-Харківського екзархату. Екзархом Харківським призначено високопреподобного отця Василя Тучапця, який досі був ігуменом монастиря св. Василя Великого в Києві та провінційним вікарієм.

Світлої середи в Покотилівському Святопокровському монастирі відбулися деканальні збори за участю екзарха Донецького УГКЦ владики Степана (Менька), ЧНІ, владики-номінанта Василя Тучапця, ЧСВВ, а також усіх священників деканату. Зібрання розпочало-

Глава УГКЦ узяв участь у канонізації Пап Івана XXIII та Івана Павла II

новопроголошених святих. Їх принесли Флорібет Мора Діаз з Коста-Ріки, зцілена за заступництвом святого Івана Павла II, та племінники святого Івана XXIII.

«Новопроголошені святі випили до кінця чашу людських терпінь минулого століття. Якщо Папа Іван XXIII зупинив «карибську кризу», коли світ стояв на межі атомної війни, то Папа Іван Павло II перевів людство в III тисячоліття з великою надією на те, що у світі пануватиме мир. Саме він був тією особою, яка зуміла повалити різні мури XX століття», – розповів Блажен-

року, наш Одеський і Кримський екзархати починають новий період свого життя, своєї історії. Сьогодні Церква посилає вам нового єпископа», – звернувся Предстоятель до духовенства та вірних Одеського екзархату. Він попросив підтримати владика Михайла (Бубнія): «Щоб владика підтримав та оживив вас, а через вас – усіх віруючих людей на цих теренах». Також Блаженніший Святослав щиро подякував за довгорічну працю в Одесько-Кримському

Владика-номінант знайомився з екзархатом

ся Архієрейською Літургією, яку очолив владика Степан. По її завершенні владика-номінант Василя познайомився зі священниками деканату, вислухав їхні пропозиції, побажання й зауваження, а також запросив усіх на урочистості, пов'язані з його інtronізацією: 21 травня – хіротонія в Києві, введення на престол – 1 червня у Харкові.

Закінчилося зібрання смачним монастирським обідом,

Схід України віддали під Покров Пресвятої Богородиці

Відуваючись на ініціативу Глави й Отця УГКЦ Блаженнішого Святослава, який постановив у цей нелегкий для української держави час відновити Акт посвяти українського народу під Покров Богородиці, священнослужителі у всіх храмах, що на території Донецького і Харківського екзархатів виконали цю місію.

Відновлення Акту відбулося у п'яту неділю Великого посту. В головному храмі Донецького екзархату – кафедральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці – адміністратор собору о. Василь Пантелюк та його соратник о. Роман Вовк

по закінченні кожної відслуженої Літургії здійснили цей важливий Акт.

Додамо, що відновлення Акту посвяти українського народу під Покров Діви Марії завжди відбувалося в складний історичний період українського народу. Так учинив 1037 року князь Ярослав Мудрий, коли нависла загроза для Київської держави з боку кочових племен із південного сходу. Такий крок повторив і Блаженніший Мирослав Іван (Любачівський) на зорі становлення Української держави.

Прес-служба Донецько-Харківського екзархату

ніший Святослав, коментуючи факт проголошення святими двох Вселенських Архієреїв.

Окрім цього, пригадав Глава УГКЦ, саме завдяки Папі Іванові XXIII було звільнено із сибірської неволі Патріарха Йосифа Сліпого, а Папа Іван Павло II відвідав Україну: «Це – два великі знаки, які сьогодні Господь Бог посилає українському народові, щоб показати, що добро і Божа сила завжди перемагають».

Прес-служба товариства «Свята Софія»

екзархаті владиці Василеві (Івасюкові), адже він тут був першим екзархом і заклав фундаменти цих двох новоутворених екзархатів.

Також Патріарх подякував римо-католицькому єпископу Броніславові Вернадському, нагадавши: «Владико, ви були першими, хто зібрав греко-католиків тут, у храмі. З цього кафедрального собору розпочалося життя місцевої греко-католицької громади. І ми сьогодні – знову у вас». А відтак висловив сподівання, що, можливо, вже за кілька років ми будемо урочисто гостити владика Броніслава в нашому кафедральному соборі в Одесі.

У свою чергу, ординарій Одесько-Сімферопольської дієцезії РКЦ Броніслав Вернадський висловив радість з приводу інtronізації владики Михайла і побажав новому Одеському екзархові Божого благословення.

Департамент інформації УГКЦ

спільними фотографіями та приємними враженнями.

Прес-служба Харківського екзархату УГКЦ

Молоді вінничани розважали про Любов

ходив у монастирі сестер Каносіянок. Програма цього дня була сформована таким чином, що між науками, які відбувалися у формі конференцій, у слухачів залишався вільний час, коли вони мали змогу читати Святе Письмо, духовну літературу чи отримати відповіді на запитання, які їх цікавили. Окрім обговорення запланованих тем, о. Антон також змістовно означив головні гріхи та розповів про суть гріха, а о. Теодосій розповів про правила розпізнавання духів.

Закінчився другий день спільною Хресною Дорогою та Службою Божою у парафіїальному храмі. Відтак присутні переглянули цікавий фільм, а вже його обговорення відбувалося за смачною домашньою піцою.

Я дякую Богові за можливість бути учасником реколекцій, тим більше, що це був мій перший досвід. За тих кілька днів я отримала відповіді на багато питань, які мене хвилювали. Переживаючи сьогодні тривожний період в історії нашої держави, на мій погляд, саме тема Любові до ближнього стає вирішенням суперечностей, які у нас виникають.

Повідомила Євгенія СІНЮТА,
учасниця реколекцій

У неділю перед Благовіщенням у парафії Покрову Пресвятої Богородиці, що у Вінниці, відбулися реколекції для молоді на тему: «Любов до Бога і до ближнього». Проповідником був отець Антон Борис, що опікується парафією у м. Козятин на Вінничині. Програма реколекцій складалася з трьох частин, а саме: любов до Бога, любов до ближнього, молитва.

У перший день реколекції проходили в монастирі отців Воплоченого Слова, де учасники змогли прослухати змістовну науку, темою якої була «Любов до Бога». Другий реколекційний день був присвячений двом наступним частинам, та про-

Сестри-служебниці ділилися досвідом

Перед Квітною неділею у провінційному домі Згромадження сестер-служебниць у Львові відбулася зустріч настоятельок. Понад 20 сестер прибуло з різних спільнот в Україні, щоби поділитися досвідом свого служіння у спільнотах, а також накреслити напрямки подальшої праці для Церкви та Згромадження.

Гостем під час зустрічі був архієпископ Томас Е. Галліксон, Апостольський нунцій в Україні. Високопреосвященний владика поділився своїми думками щодо апостоляту служебниць в обставинах сучасного суспільства. Він закликав сестер бути людьми надії та дарувати її світові. Високий гість особливо підкреслив важливість місії сестер у рамках подій Майдану. Він заохотив сестер бути готовими за покликом Святого Духа і нашого єпископату йти і працювати з людьми, зокрема, на Східній Україні. Сестри мали змогу поставити Апостольському нунцієві запитання та поспілкуватися в невимушеній дружній атмосфері.

Відтак до сестер звернулася провінційна на-

стоятелька с. Боніфатія Дяків. Вона наголосила на таких важливих аспектах богосвяченого життя, зокрема, сестер служебниць, як-от молитва, спільнотне життя, передання старших сестер та апостолят. Сестри також засталися над труднощами сучасного монастирського життя і спільно шукали шляхів вирішення проблем.

Зустріч завершилася спільною молитвою та подякою Богові за Його присутність у щоденному служінні.

Сестри-служебниці

Екуменічна Хресна дорога у Донецьку

їни та за побудову здорового й справедливого суспільства.

Варто відзначити, що тижнем раніше подібний захід відбувся і в Макіївці. Чимало з присутніх на такому молитовному дійстві побували вперше і, очевидно, вперше почули про велику відповідальність, яку несе кожен християнин перед Богом за сучасний стан створеного світу, за збереження миру у світі. Для багатьох вірних, до певної міри, відкриттям стало і те, що гріхи, які людина чинить проти природи, є зневагою самого Творця і, згідно з ученням Церкви, «кличуть про помсту до неба».

Організатори та учасники цього молитовного зібрання об'єдналися у спільній молитві до Бога за Батьківщину і за краще майбутнє, бо переконані, що в ситуації, коли здається, що зло перемагає і багато хто зневірюється у всьому, палка молитва до Творця здатна зупинити руйнування, розбрат і запустіння.

Прес-служба Донецько-Харківського екзархату

У Лазареву суботу вулицями Донецька пройшла екуменічна Хресна дорога, яка розпочалася в римо-католицькому храмі св. Йосифа і закінчилася у соборі Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ. У Хресній дорозі взяли участь вірні та духовенство різних християнських Церков і представники громадських організацій. Особливістю цьогорічної Хресної дороги стало те, що усі присутні роздумували над стражданнями та хресною смертю Ісуса Христа в контексті сучасних подій, якими живе світ і, особливо, українське суспільство. Усі молитовні намірення були за мир, єдність і цілісність Укра-

У Венгожеві відбулися Таворські Говіння

У Свято-Михайлівському монастирі отців-василіян, що у Венгожеві (Польща), завершилися духовні вправи для мирян. Цього разу на зустріч приїхали люди з Варшави, Лодзі, Ольштина, Солтман та Лідзбарка Вармінського. Присутні взяли участь у спільній молитві, самостійно проводили біблійні читання та роздумували над Святим Письмом. Усі заходи відбувалися у монастирській каплиці. Пригадування над Божим Словом та його присутністю в особистому житті людини – це своєрідна форма пізнання Божої дії, яку Господь Бог спрямовує до людського роду. На цьому наголошувалося у зверненні до учасників зібрання.

Духовні вправи проводив протоігумен василіянського Чину у Польщі ерм. Ігор Гарасим, ЧСВВ з Варшави, який читав духовні конференції про Вечірню, пояснюючи її структуру, а також розтлумачував стихири богослужбових текстів, які припадають на Тожину неділю.

ГЛАВА УГКЦ ЗАКЛИКАЄ УКРАЇНЦІВ ПРИЙТИ НА ВИБОРЧІ ДІЛЬНИЦІ 25 ТРАВНЯ

Президентські вибори 25 травня будуть вирішальними для України. Вони можуть бути найбільш вільними і відкритими в історії України як незалежної держави після закінчення холодної війни.

Про це сказав у коментарі для канадського видання «National review» Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук), перебуваючи з пастирським візитом у Канаді.

ЗАСУДЖЕНІ ЖІНКИ МОЛИЛИСЯ НА ХРЕСНІЙ ДОРОЗІ

Волонтери з храму Христового Воскресіння, що у Збаражі на Тернопільщині, разом з о. Омеляном Колодчаком відвідали засуджених жінок, які відбувають покарання у Збаразькій ВК №63. Цього разу – з Хресною дорогою.

Засуджені жінки уважно вслухалися в слова кожної стації, співали спільно з волонтерами. Після завершення Хресної дороги о. Омелян зачитав Акт посвяти України під Покров Пресвятої Богородиці, віддаючи цим самим засуджених під опіку Божій Матері. Підходячи до ікони Зарваницької Божої Матері, жінки зі сльозами на очах просили в Пречистої опіки і заступництва. Відтак усі приступили до миротворення.

Наостанок священник попросив засуджених, щоб, як Церква молиться за всіх ув'язнених на кожному Богослужінні, так і вони молилися за кращу долю України, за мир і спокій у державі.

Заступник начальника установи № 63 з соціально-виховної та психологічної роботи Людмила Леськів подякувала волонтерам за спільно проведenu Хресну дорогу і сказала, що такі духовні зустрічі допомагають засудженим жінкам легше переносити свої душевні переживання, наближають їх через молитву до Бога, заохочують їх не зневірюватися в житті, а з Господньою підтримкою їм легше пройти всі випробування.

Повідомила Надія ТХІР

НІЖИН ОБ'ЄДНАВСЯ В МІЖКОНФЕСІЙНІЙ МОЛИТВІ

Протягом трьох місяців у м. Ніжині представники більшості конфесій збиралися на центральній площі міста, щоби разом молитися за мир та спокій в Україні. З ініціативи релігійних громад м. Ніжина місцевий «Молитовний Майдан» вирішив також спільно відсвяткувати Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа.

ВИПУСКНИКИ ЗДІЙСНИЛИ ПРОЩУ ДО ЧУДОТВОРНОГО ДЖЕРЕЛА

У Лазареву суботу випускники шкіл м. Червонограда, до яких долучилися їхні вчителі та батьки, здійснили пішу прощу до чудотворного джерела поблизу с. Острів, що на Сокальщині. Спільним наміренням цієї прощі була подяка Господу Богу та Пречистій Діві Марії за період навчання у школі, прохання про успішне складання іспитів та продовження навчання, а також молитва за мир в Україні.

Після спільної молитви біля святого Хреста у дорогу вирушило близько 100 людей. Протягом усього шляху учасники Марійської дружини храму св. Юрія проводили молитовне чужання.

У каплиці біля джерела відбувся молебень до Пресвятої Богородиці. Повчальну духовну науку виголосив о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ. Згодом місцевий священник о. Андрій Тимчак розповів історію з'явлення Богородиці на цьому місці, де впродовж століть з надр землі б'є цілюще джерело, і люди часто приходять сюди помолитися, а також розповів про деякі факти зцілення, які у свій час сталися при джерелі.

Від імені всіх прочан слова подяки виголосив о. Михайло Микита.

Повідомив Мар'ян МЕЛЬНИК

Мандруючи Інтернетом

У США ПІШЛА З МОЛОТКА НАЙДОРОЖЧА У СВІТІ КНИГА ПСАЛМІВ

Першу книгу, видану на території сучасних США, – т.зв. Массачусетську книгу псалмів – було продано на аукціоні Sotheby's у Нью-Йорку, – повідомляє Християнське інформаційне агентство «Lately» з посиланням на Російську службу Бі-Бі-Сі. Американець Девід Рубенштейн запропонував за неї 12,5 млн доларів. З урахуванням винагороди аукціонного будинку книга обійшлася йому в 14,2 млн. Таким чином, Массачусетська книга псалмів, видана пуританами в 1640 році, стала найдорожчим у світі друкованим виданням.

ОДИН З НАЙВПЛИВОВІШИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЛІДЕРІВ ШВЕЦІЇ СТАВ КАТОЛИКОМ

Один із найбільш впливових протестантських лідерів Швеції шокував своїх послідовників, оголосивши про свій перехід до католицизму. Пастор Ульф Екман, який 1983 року заснував спільноту «Світ життя», яка під його керівництвом стала однією з найбільших протестантських деномінацій Швеції, заявив своїм послідовникам, що він та його дружина «визнали істину католицької віри».

За словами пастора, його навернення до католицизму відбулося «через молитву, дослідження Святого Письма, вивчення богослов'я та знайомство з харизматичними католиками».

Як повідомляє «Christian Post», про свій перехід до католицизму Екман висловився доволі дипломатично: «Фактично Ісус Христос примусив нас об'єднатися з Католицькою Церквою».

АФГАНІСТАН МАЄ НАМІР ПОВЕРНУТИ ПОКАРАННЯ У ВИГЛЯДІ КАМЕНУВАННЯ

Кабул серйозно замислюється над тим, аби повернути в країні покарання у вигляді демонстративного закидання каменями за подружню зраду, повідомляє агентство AP із посиланням на правозахисну організацію «Human Rights Watch» та міністерство юстиції Афганістану.

Мін'юст Афганістану розглядає проект поправок до Кримінального кодексу країни, який включає застосування страти через закидання камінням за подружню зраду стосовно осіб, які перебувають у шлюбі, а також прилюдне покарання осіб, що не перебувають у шлюбі і допустилися перелюбу.

Міжнародна правозахисна організація «Human Rights Watch» закликала владу Афганістану виступити проти пропозицій щодо відновлення покарання під назвою «раджем». Директор відділення організації в Азії Бред Адамс заявив, що украй приголомшений тим, що через 12 років після падіння уряду «Талібану» адміністрація Карзая знову хоче повернути подібне покарання. В організації зазначили, що допомога у розмірі \$16 млрд, обіцяна Афганістану торік, повинна була піти на досягнення прогресу в галузі прав людини.

Голова відділу кримінального права в міністерстві юстиції Афганістану Ашраф Азімі у своєму інтерв'ю AFP повідомив, що робота над новим законом ще не закінчена. За його словами, у стадії розробки зараз знаходяться також покарання за крадіжку і вживання алкоголю відповідно до положень ісламського шариату.

ТИСЯЧІ ПАКИСТАНСЬКИХ ДІВЧАТ НАСИЛЬНО НАВЕРТАЮТЬ В ІСЛАМ

Щороку у Пакистані близько тисячі дівчат у віці 12-25 років, переважно з бідних сімей, що належать до християнських та індуїстських релігійних меншин, викрадають, примусово навертають в іслам і видають заміж за ісламськими законами. Крім цього, вони потерпають від сексуального і побутового насильства, примусу до проституції і, можливо, стають об'єктами торгівлі людьми. Про це повідомив «Рух за солідарність і мир у Пакистані», що є коаліцією неурядових організацій, асоціацій та інституцій, у тому числі комісії «Справедливість і мир» Конференції католицьких єпископів Пакистану

Ці дані підтверджують дані, опубліковані агентством «Fides» за останні роки: щороку близько 700 випадків викрадень християнських дівчат (особливо в провінції Пенджаб) і 300 випадків дівчат-індуїсток (у провінції Сінд). Це лише офіційно зареєстровані випадки – справжній масштаб проблеми значно більший.

За матеріалами «Fides»

Папа Римський Франциск відмовився від дипломатичного паспорта

77-літній уродженець Аргентини Хосе Маріо Бергольйо, відомий в світі як Папа Римський Франциск, офіційно відмовився від належного йому за статусом дипломатичного паспорта,

повідомляє Християнське інформаційне агентство «Lately». «Я хочу подорожувати світом як громадянин Аргентини», – ці слова, як стверджує «Vatican Insider», понтифік виголосив кілька днів тому перед аргентинським послом при Святому Престолі Хуаном Карлосом Каф'єро.

Папа Бергольйо звернувся до дипломатичної своєї країни, аби відновити ко-

лишній аргентинський паспорт, особисто сплативши всі мита і збори, які стягуються з громадян Аргентини при оформленні нових документів.

Звичайно, уявити собі, що Папа, незважаючи на всю свою демократичність, стояв у черзі на подачу документів, досить складно. Як підтвердили «Vatican Insider» співробітники аргентинського консульства, після того, як вони зі здивуванням дізналися, що такий поважний громадянин їхньої країни має намір отримати новий паспорт, до Папи була скерована група консульських службовців, яка, озброївшись

всією необхідною апаратурою, виготовила заодно ще й картку, яка засвідчує особу понтифіка. Найбільше зацікавлення викликає фото понтифіка з серйозним виразом обличчя й у своєму щоденному одязі – білій сутані та білому дзукето (папській піюсці).

В документах, занесених до реєстру МВС та Мінтранспорту Аргентини, на біло-блакитному фоні записано дату видачі «14 лютого 2014 року», а термін закінчення датується аж 2029 роком. Готові документи доставлено до Ватикану, як і всім пересічним громадянам Аргентини, що проживають на території іноземної держави, поштою. Жодних винятків у вигляді особистих кур'єрів чи спеціальних доставок для понтифіка зроблено не було.

«Папа оформив документи, як і інші аргентинці: він виготовив собі цифрове фото, здав відбитки пальців, поставив свій підпис.

Увесь цей процес зайняв близько 15-ти хвилин. Цей жест понтифіка стосовно нашої країни наповнює нас гордістю», – так прокоментував рішення Папи міністр внутрішніх справ Аргентини Флоренціо Рандаццо.

Чисто теоретично Папа Франциск може замовити собі дипломатичний паспорт з традиційною для понтифіків серією «001» у будь-яку мить, але в те, що він коли-небудь вирішить скористатися цим своїм правом, мало хто вірить. За рік, протягом якого він перебуває на Святому Престолі, Папа зарекомендував себе як надзвичайно скромна людина: не носить червоних папських мештків, замовивши собі взуття у свого старого чоботаря з Буенос-Айреса; відмовився від золотого «персня рибака», змінивши його на срібний з позолотою; не живе в папській резиденції, віддавши перевагу доволі скромному «Будинку святої Марти».

Американська преса назвала Папу Франциска найвпливовішим світовим лідером

Американський бізнес-журнал «Fortune», відомий створенням рейтингових списків за результатами досліджень в економічній сфері, назвав Папу Франциска найважливішим і найвпливовішим світовим лідером. На другому місці в списку значиться канцлер Німеччини Ангела Меркель, а на третьому – голова і генеральний директор компанії «Ford Motor» Алан Мало, – повідомляє Християнський портал KIPIOS з посиланням на KATOLIK.

Згідно з проведеним редакцією дослідженням, кожен четвертий американський католик збільшив розмір своїх пожертвувань на користь бідних. Серед них 77 % зізналися, що зробили це саме завдяки закликам і прикладу Папи Франциска.

Журнал «Fortune» відзначає, що понтифік «наелектризував» Церкву, привернувши цим велику кількість людей, навіть з некатоліків. Видання зазначило важливість та велике історичне значення створення Папою Ради кардиналів з допомоги в

управлінні Церквою та реформуванню Римської курії.

Журнал «Fortune» виходить у США тиражем в 850 тис. екземплярів. Він спеціалізується на бізнес-тематичі, рейтингах прибутків компаній і є головним конкурентом журналу «Forbes».

Папа вирішив не закривати Ватиканський банк

Папа Франциск схвалив пропозиції щодо перспектив діяльності Інституту релігійних справ (занятого також як Ватиканський банк) на підтвердження його місії на

благо Католицької Церкви, Святого Престолу та Міста Ватикану. Пропозиції були сформульовані Папською референтною комісією з Інституту релігійних справ, Папською

комісією з організації економіко-адміністративної структури Святого Престолу, Комісією кардиналів Інституту релігійних справ і Радою з моніторингу діяльності Інституту.

Отож, Інститут релігійних справ продовжуватиме свою діяльність, надаючи фінансові послуги Католицької Церкви в усьому світі. Завдяки цим послугам здійснюватиметься підтримка установ та осіб, що спів-

рацюють із Папою.

Ватиканський банк, як і раніше, перебуватиме під контролем Управління фінансової інформації. Відповідно до законодавчих документів останніх років про прозорість, моніторинг та фінансову інформацію, фінансова інституція Ватикану дотримуватиметься всіх міжнародних стандартів.

За матеріалами Радіо Ватикану

Чеський священик Томаш Галік отримав Темплтонівську премію за 2014 рік

13 березня чеський священик і філософ професор Томаш Галік, який відстоював релігійну та культурну свободу після радянського вторгнення в його країну і став провідним у світі прихильником діалогу між різними конфесіями та невірними, удостоєний Темплтонівської премії за 2014 рік.

Монсеньор Галік, якому виповнилося 65 років, у 1972 році був засуджений комуністичним урядом своєї країни як «ворог режиму». Близько двох десятиліть він створював таємну мережу вчених, теологів, філософів та студентів, які присвятили себе збереженню інтелектуального і духовного життя демократичної держави, у побудову якої він вірив. Протягом

багатьох років він був радником звільнених лідерів, як ото Вацлава Гавела та кардинала Франтішека Томашека, допомагаючи після 1989 року Чехословаччині перейти від диктатури до демократії. Він сприяв розвитку релігійної терпимості й порозуміння шляхом обміну ідеями та думками між послідовниками різних духовних традицій, зокрема, й невірних, – повідомляє Християнський портал KPIOC з посиланням на KATOLIK.

Темплтонівська премія в розмірі 1,1 млн фунтів стерлінгів (близько 1,8 млн. доларів США або 1,3 млн євро) є однією з найбільших у світі щорічних премій, які вручають приватним особам. Нею відзначають осіб, які зробили винятковий

вклад у зміцнення духовної сфери життя. Премія була заснована в 1972 році відомим у світі інвестором та філантропом сером Джоном Темплтоном. Нині вона є наріжним каменем у міжнародній діяльності Фонду Джона Темплтона як благодійного каталізатора відкриттів, пов'язаних з «головним питанням» мети людського життя

та абсолютною реальністю. У людей, які отримують Темплтонівську премію, відзначають такі якості, як творчість та інновація, точність і вплив. Судді звертають увагу головним чином на суттєві досягнення, які підкреслюють або ілюструють один із численних шляхів, якими люди можуть висловлювати своє прагнення до духовного прогресу.

абсолютною реальністю. У людей, які отримують Темплтонівську премію, відзначають такі якості, як творчість та інновація, точність і вплив. Судді звертають увагу головним чином на суттєві досягнення, які підкреслюють або ілюструють один із численних шляхів, якими люди можуть висловлювати своє прагнення до духовного прогресу.

Польські черниці намалювали незвичайну ікону Івана Павла II

З нагоди канонізації Івана Павла II польські сестри-кармелітки з Ісландії намалювали ікону Івана Павла II – Паломника Світу. Чотири роки над зображенням працювала сестра Міріам, а всі сестри, які живуть у монастирі, допомагали їй молитвами та пропонували свої ідеї.

Висота ікони становить 1,7 метра. Написана вона на дубовій дошці і перебуває тепер у монастирі в Рейк'явіку.

Сестри також підготували спеціальний опис, який розповідає, як треба читати образ Івана Павла II – Паломника

Світу. «Фігура Папи позначена рухом, його орнат розвіває вітер. Це символізує інтенсивність його діяльності, але ще більше – віяння Святого Духа, який супроводжував «Папу з далекого краю» на всіх дорогах його паломництва. Вигляд орната нагадує сильне полум'я», – говориться в описі.

Дивують прості сандалі на ногах Папи, які не відповідають звиклому понтифікальному вбранню. Це зроблено спеціально – аби символізувати дух убогості Кароля Войтили. Водночас це також символізує Папу як невтомного паломника.

Святий Престол вимагає захисту прав циганів

Церква повинна не лише сприяти ознайомленню циганів з Євангелієм, але й їхній інтеграції в життя суспільства, говорить у спеціальному посланні Папської ради з пастирства мігрантів і мандрівників, надісланому членам Міжнародного католицького комітету з проблем циган, засідання якого відбулося нещодавно у Венеції. У документі наго-

лошується, що цигани «потребують чуйності спільнот, серед яких вони проживають, аби відчувати себе членами людської родини», а тому вони повинні користуватися однаковими правами з іншими членами співтовариства. У Європейському Союзі цигани є найбільшою етнічною меншістю і тому повинні офіційно визнаватися саме

такую, підкреслюється в посланні Папської ради.

Серед пріоритетів Церкви у цій ділянці має бути руйнування стін

ізоляції та маргіналізації циганів, які існують у багатьох європейських державах і часто є наслідками політичних рішень.

Церква повинна ініціювати спільні зусилля для створення більш гідного життя циганів та їх інтеграції. Проживання цих людей у бараках і на узбіччях міських вулиць, уздовж автомобільних доріг та індустріальних зон, без води, електрики, систе-

ми збору сміття є «скандалом, з яким не можна миритися», говорить в посланні. Звертається також увага на те, що в багатьох країнах цигани не мають права на медичне обслуговування через відсутність документів або небажання працівників сфери охорони здоров'я відвідувати місця їхнього проживання.

За матеріалами Радіо Ватикану

Мандруючи Інтернетом

ПАПА ФРАНЦИСК ПРИЙНЯВ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА УКРАЇНИ АРСЕНІЯ ЯЦЕНЮКА

26 квітня Папа Франциск прийняв у Ватикані Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка. Цього ж дня Прем'єр-міністр України відвідав собор Святої Софії в Римі – головну українську святыню за кордоном. Главу українського уряду зустрічав Блаженніший Святослав, Предстоятель УГКЦ.

ГЛАВА УГКЦ РУКОПОЛОЖИВ У РИМІ НОВОГО СВЯЩЕНИКА

26 квітня в одній із центральних базилік Риму Блаженніший Святослав (Шевчук) здійснив чин ієрейського рукоположення. Новопоставлений ієрей Андрій Вахришев є докторантом Папського університету «Урбаніана» та належить до духовенства Спільноти святого Еґідія.

У ФІЛАДЕЛЬФІЇ ВІДБУВСЯ КОНКУРС ДЕКЛАМАЦІЇ З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ ВИХОДУ З ПІДПІЛЛЯ УГКЦ

12 квітня у Філадельфії відбувся конкурс декламування «Одна Сибір неісходима...» з нагоди 25-річчя легалізації УГКЦ. Захід відбувся з ініціативи Центру студій спадщини Патріарха Йосифа (Сліпого), що діє при Релігійному товаристві українців-католиків «Свята Софія» у США у співпраці з «Нашою українською рідною школою» та Українською федеральною кредитовою кооперативою «Самопоміч».

УКРАЇНЦІ УГОРЩИНИ ВІДСВЯТКУВАЛИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

20 квітня представники української громади з багатьох куточків Угорщини традиційно відсвяткували світле Воскресіння Христове в Будапешті. Український Великдень наші віряни за традицією празникували в греко-католицькому храмі св. Флоріана, що знаходиться в II-му районі Будапешта.

ГЛАВА УГКЦ З ДУШПАСТИРСЬКИМ ВІЗИТОМ ВІДВІДАЄ АВСТРАЛІЮ

Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, підтвердив раніше запланований візит до Австралії. Про це він повідомив владику Петра (Стасюка), єпископа УГКЦ в Австралії, Океанії та Новій Зеландії. Візит до українців на «зеленому континенті» очікується у вересні цього року.

РПЦ ЗАЯВИЛА ПРО НЕОБХІДНІСТЬ НОВОГО ЦЕРКОВНОГО ПЕРЕКЛАДУ БІБЛІЇ

Синодальний переклад Біблії, яким користується Російська православна церква, був випущений і схвалений Святішим Синодом ще в 1876 році. Нині ж мова викладу відрізняється від сучасної, що утрудняє сприйняття тексту Святого Письма, визнали в РПЦ.

На думку очільника Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату митрополита Волоколамського Іларіона, застаріла мова церковного перекладу створює перешкоду між людиною і Святим Письмом. Виступаючи на міжнародній конференції з біблеїстики, митрополит відзначив, що більшість дорослих людей, які цікавляться Писанням, знайомляться з ним не за допомогою Синодального чи сучасного перекладу Біблії, а через «Дитячу Біблію», – передає РІА «Новости». При цьому він підкреслив, що над перекладом повинні працювати професійні біблеїсти та літератори, і жодного спрощення біблійного тексту бути не повинно.

Так само митрополит Іларіон висловив позицію РПЦ щодо неприпустимості корекції біблійних текстів, до чого вдаються останнім часом на Заході. Не можна змінювати текст на догоду «політкоректності» та «фемінізму», упевнений представник РПЦ.

Первісний храм на місці вознесіння Ісуса Христа було споруджено на Оливній горі в Єрусалимі орієнтовно між 330 і 378 роками. Його назва – Імвомон. Але перси зруйнували його у 614 році, після чого він був відбудований Єрусалимським патріархом Модестом. Римська паломниця Егерія,

яка відвідала Єрусалим у IV столітті, говорить у своєму щоденнику: «Всі йдуть на Слеон, в ту церкву, де знаходиться печера, в якій був у цей день Господь з апостолами... І звідти, приблизно о шостій годині ночі, зі співом йдуть вгору, на Імвомон, на те місце, звідки Господь вознісся на небо». Знову ж галльський єпископ Аркульф, що бачив Імвомон приблизно в 670 році, пише, що це – «велика

них паломники могли легко підійти до священного місця і, простягнувши руку через відкритий зверху отвір у цьому колесі, могли брати частинки священного порошу.

Саме місце Вознесіння Господнього знаходиться зі східного боку Оливної гори і має вигляд невеличкої гірки. Колись на тій гірці був круглий камінь розміром вище коліна, з якого і вознісся Ісус Христос. Сьогодні усю цю

сучасна споруда належить мусульманам, адже мусульмани шанують Ісуса Христа як одного зі своїх пророків, ім'я якого – Іса. Будівлю араби увінчали характерним магометанським куполом, але без півмісяця.

Коли Господь Ісус Христос вознісся на небеса, апостоли побачили Господніх ангелів, що до них промовляли: «Мужі галилейські! Чого стоїте, дивлячись на небо? Оцей Ісус, Який від вас був узятий на небо, так само прийде, як Його ви бачили відходячого на небо» (Ді. 1, 11). Отці I-го Нікейського собору, уклавши Символ Віри, увели в нього цю правду, проголошену ангелами. І для християнина, що живе вірою, цих слів є достатньо. Для людини ж невірної – забракне як слів, що написані вище, так і аргументів, про котрі говориться. Ми ж віримо, що «Господь Ісус Христос вдруге прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його Царству не буде кінця». Через те – «очікуймо воскресіння мертвих і життя будучого віку» і закличмо: «Амінь! Прийди, Господи Ісусе!» (Одрк. 22, 20).

Вознесіння – свято віри

кругла церква, у східній частині якої знаходиться вітвар, покритий вузьким дахом».

Щодо священного каменя, з котрого вознісся Господь Ісус Христос, то Аркульф зазначає, що він був обгороджений великим круглим колесом, висота якого сягала підборіддя. Посередині цього каменя виднівся чималий отвір, через який чітко і ясно було видно сліди Господніх ніг. Із західного боку цього колеса були постійно відчинені невеликі двері, щоб через

територію вимощено мармуром, і вона має вигляд круглого кам'яного двору. Посеред того двору збудовано круглу споруду, у підлозі якої, власне, і знаходиться сам камінь. Він обрамлений прямокутною мармуровою рамкою, що врізається в природну скелю. Камінь має виїмку у формі відбитку лівої людської стопи. Саме цю відбитку і вшановують християни, цілуючи її. Над каменем влаштована трапеза з мармурових плит, і на ній нині служаться Літургії. Варто зазначити, що сама

Археологія підтверджує автентичність Біблії

Місце поховання для євреїв має особливе значення. Виникнення єврейських звичаїв, пов'язаних з похованням померлих, бере свій початок саме з віри у воскресіння тіла. Для нас, сучасних людей, археологічні дослідження стародавніх єврейських кладовищ є важливим доповненням до інформації, що міститься в Біблії.

Зокрема, виявлені надгробні плити є одним зі свідчень існування Осії, царя Юдеї, родича пророка Ісаї, однак до Біблії вони не належать. Ще цікавішими є поховання першого століття християнства, оскільки в них знаходяться тіла тих людей, які могли особисто знати Господа Ісуса.

Надзвичайно цікаві повідомлення, які скріплюють нашу віру, стосуються віднайдення захоронень у Витанії – місцевості, що розташована неподалік Єрусалиму і про яку неодноразово згадується на сторінках Євангелія. Саме тут Ісус Христос зупинявся під час своєї подорожі до Єрусалиму, а також ночував тут в часі Страсного тижня (Мт. 21, 17). Крім того, тут у Нього були друзі, які відіграли важливу роль у процесі поширення «нового вчення». Смерть Лазаря і його воскресіння, свідками яких були безліч євреїв, з одного боку, викликали хвилю навірнень, з іншого – хвилю ненависті. Саме тоді Висока Рада і постановила вбити Ісуса, а разом з Ним – і Лазаря. Яка подальша доля жителів Витанії і яким було їх визнання віри? Біблійні тексти про це не говорять нічого, натомість археологія доповнює ці події і в якійсь мірі намагається розкрити завершальні моменти життя запершої родини, які були друзями Спасителя під час Його перебування на землі.

У віднайдених недалеко від Витанії захороненнях французький вчений Шарль Кларе-

мон-Гано виявив написи імен: Лазар, Марта і Марія, а також – зображення хреста. Поруч, у тих самих катакомбах, виявлено саркофаг з написом «Симон, священник». Поруч з ним знайдено виготовлений зі слонової кістки плід гранату з написом: «Святе [для] священника, [належить] храму Ягве». Можна припустити, що це слугувало прикрасою священничого облачення, що належало саме цьому Симоні. А знак хреста на його надгробку однозначно вказує на те, що св. Лука не перебільшує, коли говорить про значну кількість священників, які повірили словам Ісуса Христа, про що читаємо в Діяннях (6, 7).

Доволі цікаве відкриття зробив італійський археолог П.Б.Баґатті, який досліджував поховання середини першого століття нової ери, яке знаходиться в Назареті. «Що доброго може бути з Назарету?» – запитував фарисей Натанаїл. – «Піди й подивися», – отримав він відповідь, після чого особисто переконався, що Ісус, власне, і є довгоочікуваним Месією (Ів. 1, 46). Окремі дослідники говорять, що в рідному містечку Христа проживало не більше 25 родин, які, як оповідають євангелісти, могли не визнати Ісуса пророком, оскільки знали Його з дитинства. Проте після подій Пасхальної Ночі у їх переконаннях повинні були відбутися перемини.

Досліджувані Баґатті захоронення неподалік сучасної церкви Благовіщення в Назареті містять надгробні написи давньоєврейською мовою, в яких виражається віра в Ісуса-Месію. На стінах печери зображені різні символи, між ними – символи хреста. «Символи ці аналогічні тим, які знаходимо в катакомбах Єрусалиму і які, як відомо, належали християнській громаді», – стверджує археолог.

А це означає, що незабаром після смерті і воскресіння Господа Ісуса в Його рідному містечку існувала й розвивалася християнська громада. Однак Біблія про Церкву в цій місцевості не говорить нічого. І при цьому складається враження, що недовіра місцевих жителів існувала й надалі. Натомість археологія доводить, що благодать істинної віри отримали не лише близькі до Ісуса люди, але й сусіди, а також далекі родичі.

Єрусалимська Церква складалася майже виключно із християн єврейського походження. І немає нічого дивного в тому, що найбільше

Стародавні гробівці у долині Кедрон (Єрусалим)

християнське кладовище першого століття знаходиться на Оливній Горі. Адже, згідно з загальним переконанням, саме тут мав з'явитися Месія в Останній день. Віра серед християн у значимість цього місця посилювалася ще й тим, що в день Вознесіння ангел повідомив апостолам, які дивлялися в небо: «Оцей Ісус, Який від вас був узятий на небо, так само прийде, як Його ви бачили відходячого на небо» (Діян. 1, 11). Надія на воскресіння, що є основою

християнської віри, очевидно була причиною того, що на одному з каменів при вході в катакомби вирізьблено хрест як символ Господніх страстей. А на самих саркофагах є написи, що містять імена Ісуса (часто Ісуса сина Йосифа), а також Симона Бар-Іони (пор. Ів. 21, 15).

Археологи вражені великою кількістю подібних написів, які поєднуються із символами хреста. А професор Е.Л.Сукеник вважає, що частина надгробних написів, у яких Ісус названий Відкупителем і Господом, виникла раніше, ніж були написані Євангелія. Тому ці написи

плит членів цієї родини також можна виявити символи хреста. Наприклад, саркофаг якогось Симона Варсави має символи хреста, вибиті з чотирьох боків. Учені припускають, що символи хреста відсутні на гробницях лише тих осіб, які не приєдналися до Церкви Ісуса.

Яке значення для сучасних послідовників Ісуса можуть мати ці відкриття? По-перше, вони підтверджують точність євангельських описів, що стосуються окремих осіб та подій. По-друге, написи і символи хреста на надгробних плитах можна вважати за найперші документальні докази сповідування віри. По-третє, вони доводять факт існування в Ізраїлі у першій половині першого століття багаточисельної Церкви, яка існувала поряд з іншими формами релігійності євреїв. По-четверте, вони стверджують спадкоємність віри у воскресіння та її значення для перших християн.

Після придушення римлянами повстання Бар Кохби і введення для євреїв заборони на вхід до Єрусалиму християни єврейського походження вже не могли мешкати у Святому Місті, і цвинтар на Оливній горі став для них недоступним. Можна припустити, що саме в цей період багато хто з них прагнув бути похованим у Римі поряд з Симоном-Петром і Савлом, якого називають Павлом. Це було наслідком неослабної віри євреїв у те, що мужі Божі стануть провідниками народу у день воскресіння і поведуть своїх вірних на зустріч із Господом...

Мирослав РУЦЬКИЙ

(переклад з російської Івана ПЕТРУСЬКА)

ЧИ ВСЯКА ВЛАДА ВІД БОГА?

(Закінчення, початок на 1 стор.)

є добрим – це Божа воля, те, що є злим – це Божий допуст, коли Бог певний час не втручається, дозволяючи чийсь злі волі звершитись тому, що шанує наш свободний вибір. Господній допуст показує, до яких наслідків приводить людська чи диявольська воля. Як каже св. Августин, а потім це повторює св. Тома Аквінський, Бог є настільки всемогутнім, що із зла може витягнути добрі наслідки. Тобто, що б людина не творила, як би диявол не лютував, Бог є могутнішим.

поля ваші, і виноградники ваші, та кращі ваші оливки, і пороздає своїм слугам. А з вашого посіву та з ваших виноградників братиме десятину, і даватиме своїм евнухам та своїм слугам. І він забере рабів ваших, і ваших невольниць, і найліпших ваших юнаків, і ваших ослів, і буде вживати їх на роботу свою. Він братиме десятину з вашої отари, а ви станете йому за рабів. І ви будете кликати того дня проти вашого царя, якого собі вибрали, та не відповість вам Господь того дня! Та народ відмовився слухати Самуїлового голосу, та й сказав: Ні, нехай тільки цар буде над нами!» (1 Сам. 8, 8-19). Отож, світська влада, навіть у вигляді царя-помазаника, який релігійним ритуалом отримує благословіння в вигляді коронації, є відходом від прямого підпорядкування Божому правлінню, прямого перебування у Його присутності і виконання Його волі. Можна сказати, що, поклоняючись світському цареві замість Бога-царя, людина стає ідолопоклонником. І кожен, хто намагається поширювати культ царя, насправді поширює культ ідолопоклонства.

ЧИ «НА ВСЕ БОЖА ВОЛЯ»?

Щодо людей, які вважають, що «на все Божа воля» і нічого не роблять, то варто замислитись над словами Господньої молитви, яку ми щоденно промовляємо. Кажемо: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі». Цими словами, по-перше, ми визнаємо, що Господь Бог є всемогутнім вседержителем і все, так чи інакше, діється за Його волею. З іншого боку, постає питання – навіщо тоді молитись, якщо і так буде Його воля? Справа в тім, що кажучи: «Нехай буде воля Твоя», ми робимо свободний вольовий акт, ми обираємо узгодження нашої волі із волею Божою. По-друге: «Як на небі». На небі діється лише добра воля, нічого злого не може встояти перед Божими очима, і Бог, Який є незмірно добрим Творцем, не може бажати чогось злого. Ми промовляємо і бажаємо, щоб на землі все діялось згідно із Божою волею так, як і на небі, тобто, щоб чинилось добро. Відповідно, якщо на землі твориться зло, то це не є наслідком прямої Божої волі, а чиеїсь іншої волі – людської чи диявольської. Тоді чому Бог це допускає? Тому що шанує свободну волю своїх створінь. Говорячи про Божу волю, ми не можемо її узагальнювати, кажучи, що вся вона є позитивною. Те, що

Далі щодо тексту апостола Петра в першому посланні: «Раби, коріться панам із повним страхом, не тільки добрим та тихим, але й прикрим. Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолю, не поправді страждаючи. Бо яка похвала, коли терпите ви, як вас б'ють за провини? Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові!» (1 Пт 2, 18-20). Це діє лише доти, доки сама влада спирається на об'єктивні моральні норми, зриває Бог над собою і, зриває відповідальність перед Богом за свої дії. Якщо влада відходить від зазначеного, то християнин зобов'язаний у своєму сумлінні коритись Божим розпорядженням, нормам Євангелії і моралі, а не

права своїх співгромадян від зловживань влади, дотримуючись меж, установлених природним і Євангельським Законом» (II Ватиканський Собор, Паст, конст. «Gaudium et spes», 74).

2243. Збройний опір проти гноблення політичною владою обґрунтований лише тоді, коли існують одночасно такі умови:

– у випадку несумнівних, тяжких і тривалих порушень основних прав людини;

– після вичерпання всіх інших засобів;

– якщо він не спричинить більшого безладдя;

– якщо обґрунтована надія на успіх;

– якщо раціонально неможливо передбачити кращі вирішення».

повстає проти Бога і втрачає свою легітимність. Тоді її не обов'язково слухатись, а навпаки – необхідно чинити спротив сумління аж до збройного повстання. У Катехизмі Католицької Церкви є уточнення, що збройне повстання має мати гарантію, що після нього не стане ще гірше, що буде повний контроль над повстанцями, що боротьба не переросте в анархію і що є певна надія на успіх.

Також всім тим, які говорять, що всяка влада від Бога і пропагують культ царя як Божого помазанника, варто прочитати 8 главу I книги Самуїла. Йдеться про те, що Ізраїль забажав собі царя, як і інші навколишні народи (див. 1 Сам 8, 4-7) Тобто бажання

Подібний динарій провокаційно показували Ісусові Христові фарисей. А Він каже до них: Чий це образ і напис? (Мт. 22, 20) Ті відказують: Кесарів. Тоді каже Він їм: Тож віддайте кесареви кесареві, а Богові Боже (Мт 22,21). На монеті зображено імператора Тиберія, який в той час правив Римською імперією, про що свідчить напис латиною: «Tiberius Caesaris Divi Augusti Filius Augustus Pontifex Maximus» («Тиберій Цезар, син божественного Августа; Август, верховний понтифік»).

владі. І тому в Катехизмі Католицької Церкви, який є основою для всіх Катехизмів, в тому числі – і помісних, Церков, є такі пункти: «2242. Сумління зобов'язує громадянина не виконувати приписів цивільної влади, якщо ці приписи суперечать вимогам морального порядку, основним правам людини або вченню Євангелія. Відмова послуху цивільній владі, якщо її вимоги суперечать вимогам чесного сумління, знаходить своє оправдання у розрізненні між службою Богові і службою політичній спільноті. «Віддайте кесареви кесареві, а Боже – Богові» (Мт. 22,21). «Слухатися слід більше Бога, ніж людей» (Ді. 5,29):

«Якщо державна влада, перевищуючи свої повноваження, пригноблює громадян, то нехай громадяни не відмовляються від того, чого об'єктивно вимагає загальне добро і нехай їм буде дозволено захищати свої права і

Тобто, у випадку важкого порушення моральних норм, норм Євангелія, християнин має право на збройне повстання як останній засіб боротьби.

Святе Письмо завжди потрібно сприймати в цілісності. Є тексти в Діяннях апостолів, де кількаразово апостол Петро каже, що Бога потрібно слухатись більше, ніж людей. «Припровадивши ж їх, поставили перед синадріоном. І спитався їх первосвященик, говорячи: Чи ми не заборонили з погрозою вам, щоб про Те ім'я не навчати? І ото, ви своєю наукою переповнили Єрусалим, і хочете кров Чоловіка Того припровадити на нас... Відповів же Петро та сказали апостоли: Бога повинно слухатися більш, як людей!» (Ді. 5, 27-29). Влада є від Бога тоді, коли чинить Божі діла, коли залишається вірною тому призначенню, яке їй Бог дав. Якщо влада відходить від цього, то вона

поставити царя для ізраїльтян як вибраного Божого народу означало відкинути Бога: «Як усі ті діла, що вони чинили від дня, коли Я вивів їх з Єгипту, і аж до цього дня, і як вони кидали Мене й служили іншим богам, так вони чинять і тобі. А тепер послухай їхнього голосу, тільки конче остережеш їх, і розповіси їм право того царя, що буде царювати над ними. І переказав Самуїл всі Господні слова до народу, що жадав від нього царя, і сказав: Оце буде право царя, що царюватиме над вами: він візьме синів ваших і поставить собі в колесниці свої та серед їздців своїх, і вони будуть бігати перед колесницею його; і щоб поставити собі тисячників та п'ятдесятників, і щоб орати орку його, і щоб жати жниво його, і щоб робити зброю військову його та колесничні приладдя його. А дочок ваших забере за мироварниць, і за кухарок, і за пекаррок. І він позабирає

Закінчення, початок на 1-й стор.

В очах вчених фарисеїв, які старалися буквально виконувати всі Заповіді і справді сподівалися на прихід месії-визволителя, справа Ісуса з Назарета нічим не відрізнялася від справ інших невдалих претендентів на трон Давида. На їхню думку, Він був непоганим вчителем, навчав правильно, як і вони, чинив опір садукеям, але... з глупості уявив Себе Богом, і за це богохульство був страчений. А якщо Він не зміг завоювати ні політичної, ні релігійної влади, і навіть не зміг Себе особисто врятувати від страти – значить, і Він був фальшивим месією. Єдине, що не давало спокою фарисеям, це активність учнів Ісуса: після Його смерті вони не лише не розбіглися і не поховалися, хто куди, але з великим ентузіазмом почали проголошувати, що Він нібито воскрес.

Будучи фарисеєм, рабин Савло (згодом названий Павлом) вірив у те, що люди можуть воскреснути. Фарисеї були переконані, що в Останній День, коли прийде справжній Месія, Він воскресить всіх мертвих для вічного життя. Тому рабин Савло ніяк не міг повірити, що якийсь лжемесія взяв і воскрес. Це просто неможливо! Для нього все було зрозумілим: будь-яке помилкове учення і його творця треба знищити, аби єресь не поширювалася серед юдеїв. Вже й так надто багато євреїв перестало виконувати Божий Закон, через що на весь народ повалилися всі ці нещастя.

Тому рабин Савло записався до «таємної релігійної поліції» і почав переслідувати учнів Ісуса з Назарету. Всім відомо, що потім із Савлом сталося «щось», що змінило його погляди і все його життя. Скептики, які не віряють в розповідь з Діян Апостолів (див. 9, 1-31; 22, 1-21; 26, 10-19) і в підтвердження цього в посланнях самого Павла (див. Гал. 1, 10-24; 2 Кор. 11, 32-33), вигадують безліч теорій, які нібито пояснюють ці зміни. Проте факт залишається фактом: рабин Савло, який не мав поняття про Ісуса та Його вчення, і який переслідував Його учнів, раптом почав проголошувати те ж саме, що й вони, а саме – що Ісус із Назарету справді воскрес із мертвих.

Цікаво відзначити, що Савло при цьому аж ніяк не вважав себе відступником від юдаїзму або еретиком. Він продовжував до кінця свого життя дотримуватись законів і звичаїв свого народу, хоча й перебував багато часу серед язичників. Не змінив він і свого ставлення

до воскресіння – лише переконався, що Ісус справді воскрес, довівши тим самим, що Він і є Месією.

Згідно з Павловим розумінням віри, описаним на початку цієї статті, можна прослідкувати, які зміни сталися в ньому. Раніше Савло був переконаний, що:

- люди можуть воскреснути лише в момент приходу Месії;

- Месія звільнить Ізраїль від римської окупації і прожене псевдопервосвящеників;

- Ісус не зробиш ні одного, ані другого, а це значить, що Він – не Месія.

Савло бачив, що ні політична, ні релігійна ситуація в Ізраїлі не змінилася, і тому не міг повірити в те, що Ісус і є Месією. Але по дорозі до Дамаску сталася подія, після якого Савло став переконаний, що:

- люди можуть воскресну-

ти лише в момент приходу Месії;

Чи легко повірити у воскресіння?

бувалося на їхніх очах. Чому ж вони раптом зі скептиків перетворилися на віруючих?

Річ у тім, що їхня віра спиралася на «те, що можна побачити». А всі вони могли побачити порожній гроб з відваленим каменем та розколену скелю. Я теж був у Єрусалимі і бачив цю тріщину в скелі – вона незвичайна тим, що нормальні скелі лопаються уздовж шарів, а ця скеля лопнула поперек прошарків різної породи.

Звичайно ж, сам по собі порожній гроб і навіть тріснута скеля ще нічого не доводять. Але коли минуло декілька тижнів після страти Ісуса на хресті, вже кожен міг побачити, як виглядає ситуація: первосвященики і противники Ісуса перебувають чомусь у розгубленості, а учні Ісуса тріумфують. А ще недавно, на свято Пасхи, все було навпаки – первосвященики

змусили Пилата стратити Ісуса, а Його учні зі страху розбіглися. Чому ж тепер учні безстрашно говорять про Його воскресіння, а ніхто з релігійних вождів не може довести, що це неправда? Якби це була просто ідея, міф, то кожен без зусиль знайшов би якісь матеріальні докази того, що Ісус залишився у гробі або був перенесений в інше місце. Але таких доказів не було, а порожня гробниця і тріснута скеля свідчили про те, що первосвященики втратили контроль над ситуацією.

У цьому місці слід нагадати, що євреї – це не легковірний народ. Досить почитати історію Виходу з Єгипту, пророчі книги або ті ж Євангелія, аби переконатися, що у кожного єврея завжди є своя думка про те, як Бог повинен його рятувати. Та й самі апостоли не особливо вірили в слова Ісуса про Його майбутнє страждання і Воскресіння. Навіть Симон, названий Петром через свою міцну віру, намагався відрадити Ісуса, коли той почав говорити про Свою страту (див. Мт. 16, 21-23).

Єврей завжди ставить питання, часто навіть відповідає питанням на питання. За часів Ісуса в арамейській мові існувало близько 30 синонімів слова «питання». Тому ми можемо бути впевнені в тому, що апостолів просто засипали питаннями. А величезна кількість тих, що увірували, свідчить про те, що жодне питання не залишилося без відповіді, а факти підтверджували особисте свідчення тих, котрі бачили Ісуса воскреслим.

Навернення Савла. Худ. Юліус Шнорр фон Карольсфельд (1794—1872)

але, незважаючи на це, їх кількість постійно зростала, а християнська віра поширювалася по всьому світі. Якби можна було довести, що Ісус не воскрес, то вже в перші ж дні свого існування християнство було би спростоване. Проте єдиним аргументом «проти» було лише грубе насильство – настільки неефективне, наскільки й жорстоке.

Всі книги Нового Заповіту були написані в першому столітті християнства, і водночас не написано жодної книги, яка б доводила неправоту їхніх авторів або невірність їхніх свідчень. Всіх апостолів, окрім св. Івана, жорстоко стратили, але їх упевненість у своїй правоті і зневажання смертю лише укріплювали віру решти учнів, спонукаючи тим самим до віри скептиків.

Чому ж апостоли були готові померти? Тому, що вони були впевнені у воскресінні Христа, бо бачили Його, і будь-якої хвилини могли довести це кожному, хто лише вимагав доказів. Тому вони вірили, що Ісус – це Месія, і що Його обіцянка вічного життя для віруючих обов'язково виконається. Їхню впевненість донесло до наших днів Святе Письмо, а їх мученицька смерть підтверджує цю непохитну впевненість. Тому і ми можемо бути впевнені в тому, чого не бачимо: що Ісус Христос справді воскрес, і що Він здатний і нас воскресити з мертвих в Останній День. І лише завдяки цій вірі, упевненості в невидимому на підставі видимих та очевидних доказів, понад мільярд учнів Христа і сьогодні, після більш ніж дві тисячі років після тих подій, святкують Пасху на згадку про Воскресіння Христове. І роблять це навіть у тих куточках планети, де за таке святкування їх очікує в'язниця, торттури і смерть...

У нас сьогодні значно менше можливостей своїми очима переконатися, як виглядали факти у той час. Нам доводиться покладатися на свідоцтва історії та археології і, в першу чергу, на свідоцтва, записані учасниками подій. Знаменний факт, що від початку, тобто починаючи з п'ятдесятого дня після розп'яття Христа, віруючих у Його воскресіння переслідували і вбивали,

Несподіваний дарунок Папі до Великодня

(і трохи політики)

Королева Єлизавета II нещодавно здійснила приватний бліц-візит до Риму, зустрівшись з Папою Франциском. По суті, це була перша зустріч англійської королеви з нинішнім главою Римо-Католицької Церкви.

Напередодні візиту в італійських державних відомствах та в Ватикані заявили, що він носиме багато в чому конфіденційний характер і буде спрямований на поліпшення відносин між Римо-Католицькою та Англійською Церквами. Попередньо повідомлялося, що королева мала намір приїхати до Риму ще в 2013 році на особисте запрошення президента Італії Джорджо Наполітано, однак через стан її здоров'я візит було відкладено.

Варто зауважити, що за час правління Єлизавети II на престолі Святого Петра змінилися сім Пап, з п'ятьма з яких королева у свій час зустрічалася. Так, у 1951 році, ще будучи принцесою, вона побувала на аудієнції у Папи Пія XII. Крім того, британська королева спілкувалася з Іваном XXIII та Іваном Павлом II, які зовсім недавно – 27 квітня – були канонізовані. Зокрема, з Папою Іваном XXIII вона зустрічалася у Ватикані в 1961 році, а з Іваном Павлом II – аж тричі: під час свого другого офіційного візиту до Італії в 1980 році, потім, через два роки, під час його поїздки до Великобританії, і останній раз – у 2000 році. З попереднім понтифіком, Венедиктом XVI, королева Єлизавета II зустрічалася під час його апостольської поїздки до Великобританії в 2010 році.

При зустрічі з Папою Франциском королева піднесла понтифіку незви-

чайний подарунок у вигляді кулінарних шедеврів з королівських маєтків, повідомляє Reuters. «Я привезла для вас особисто дещо з нашого господарства», – мовила до Папи королева і передала йому плетений кошик, повний всіляких наїдків, що походять з Букінгемського палацу та й з інших королівських резиденцій, як-от Віндзору, Сандрігаму й Балморалу. Журналісти нарахували 18 дарів, що знаходилися у кошику. Серед них – десяток яєць (мабуть, до Великодня), пляшка елітного віскі, пиво «Coronation Best Bitter», два види меду, кисло-солодка фруктово-овочева приправа до м'яса, що випускається під брендом «Grandad's chutney», варення і навіть мило для ароматерапії, яке виготовляється вручну в маєтку Сандріго.

Коментуючи королівські дари, представники Ватикану заявили, що, швидше за все, Папа поділиться стравами з іншими жителями Дому Святої Марти, де первосвященик Риму проживає з моменту свого обрання.

У відповідь Папа подарував їй Величності факсиміле цінного документа, що зберігається у Ватикані. У ньому проголошується вселенське шанування святого Едварда Ісповідника, нащадка англійської королівської сім'ї і засновника Вестмінстерського абатства. Для восьмимісячного правнука королеви – принца Джорджа – Папа передав виготовлену з лазуриту сферу, увінчану срібним хрестом святого Едварда. Чоловік королеви – герцог Единбурзький, що був присутній на зустрічі, також не залишився

без папського подарунка: він отримав три пам'ятні медалі понтифікату Папи Франциска.

Зовнішні параметри цієї зустрічі окреслено, але між Апостольським Престолом та Англійською Церквою, формальним главою якої є королева, продовжують існувати непроті стосунки. Однак, за словами посла Великобританії у Ватикані Найджела Бейкера, «такого роду зустрічі сприяють зміцненню цих відносин», і за час правління цієї королеви (а вона зійшла на трон у 1952 році) відносини між Великобританією і Святим Престолом сягнули доволі високого рівня.

Перед візитом королеви до Ватикану спостерігачі не без інтересу порушували питання, чи буде в часі бесіди двох суверенів порушено тему війни Великобританії з Аргентиною за Фолклендські острови, яка спалахнула в 1982 році (адже Папа Франциск є аргентинцем і, навіть ставши понтифіком, залишився громадянином своєї держави). Аби запобігти будь-якій спекуляціям з цього питання, посольство Великобританії у Ватикані нагадало, що офіційна позиція Ватикану стосовно цієї територіальної суперечки між Аргентиною і Великобританією залишається нейтральною.

Також варто зазначити, що це – перша зустріч англійської королеви з нинішнім главою Римо-Католицької Церкви, і вона є складовою частиною тривалого процесу, спрямованого на зміцнення дипломатичних відносин між Сполученим Королівством та Ватиканом.

Богдан ЯРОВИЙ

Старовинний монастир у Стамбулі передадуть мусульманам

Турецька влада має намір реконструювати Студійський монастир у Стамбулі, – повідомляє Християнське інформаційне агентство «Latelny» з посиланням на RT. За часів Візантії в ньому створювалися унікальні рукописи і приймали постриг скинуті імператори. Свого часу лідер турецької держави Мустафа Кемаль Ататюрк розпорядився перетворити монастир на музей, проте згодом влада Туреччини скасувала його рішення. Тепер «влада міста прийняла рішення реконструювати монастир і перетворити його на мечеть», – повідомляє газета «Hurriyet» з посиланням на джерела в адміністрації Стамбулу. Перетворення візантійського монастиря на мечеть Ільяс-бей відбудеться вже в 2014 році, зазначає видання.

Проти перетворення монастиря на мечеть виступають представники турецької громадськості. «Я вважаю, що нашу культурну спадщину не варто перетворювати на предмет розбрату. Якщо будемо цим займатися, то лише нашкодимо громаді», – вважає представник головного управління пам'яток Туреччини Лаки

Вінгас.

Запобігти процесу перетворення історичного пам'ятника в мечеть може лише спеціальне рішення кабінету міністрів Туреччини, проте поки що сподіватися на це марно: у 2014 році в Туреччині відбудуться вибори, на яких правляча партія помірної ісламізму має намір зміцнити свої позиції, – у тому числі і за рахунок консервативного електорату.

Історія монастиря

Студійський монастир був заснований у 462 році консулом Римської імперії Студієм і посвячений св. Івану Христителю. Довгий час він був одним з найбільших монастирів столиці Східної Римської імперії – Константинополя. Монастир прославився в епоху іконоборства, коли ченці на чолі з ігуменом Савою відважно захищали іконопочитання, за що й потерпіли.

Спадкоємцем Сави став святий Теодор Студит (759-826). При ньому монастир став найважливішим центром культурного й суспільного життя, а сам настоятель брав активну участь в ухваленні найважливіших політичних рішень і мав вплив на візантійських

імператорів. Св. Теодор також зберігав традиції класичної грецької літератури, збирав у монастирі вчених людей і майстерних переписувачів.

Ця традиція була продовжена його послідовниками. В середині IX століття в монастирі діяла майстерня, в якій було створено «Хлудівський псалтир» – ілюстрований рукопис однієї з книг Святого Письма, який зараз зберігається в Державному історичному музеї в Москві.

Новий злет монастиря стався в XI столітті, коли в ньому працювало декілька відомих візантійських письменників.

Обитель була популярною також серед правлячих осіб: троє зі скинутих з престолу імператорів (Михайло V, Михайло VII та Ісаак I Комнін) прийняли тут чернечі обітниця, які забороняли їм повертатися до влади.

У XII столітті монастир все ще зберігав статус однієї з найважливіших святинь Константинополя. У 1204 році його зруйнували хрестоносці, що прийшли із заходу, проте вже в XIII-му столітті візантійські імператори знову відновили його. За повідомленнями руських паломників, в XIII столітті тут було до 700 ченців, що викликало подив у зарубіжних паломників.

У 1453 році Константинополь захопили турки-османи.

Під час облоги міста споруди монастиря серйозно постраждали.

Наприкінці XV століття турки вирішили переобладнати головний храм монастиря на мечеть. У цій якості він і використовувався до кінця XIX століття, коли до монастиря прибули піддані московського царя-государя. Цього разу це були не ченці, а вчені: дозвіл використовувати монастир як одну з резиденцій Російського Археологічного інституту в Константинополі отримав російський візантист Фйодор Успенський.

Фахівці з Москви та Петербурга почали вивчення монастиря, яке було перервано революцією 1917 року. Будівлі монастиря знову опустіли, проте після створення Турецької республіки її керівник Мустафа Кемаль Ататюрк перетворив руїни монастиря на музей. Проте подальші керівники Туреччини не приділяли пам'ятці великої уваги, і вона

поступово руйнувалася.

Ситуація змінилася в 2012 році, коли в монастиря «нишком» відібрали статус музею і поставили в чергу на реконструкцію з метою перетворення його на мечеть.

Це вже не перший випадок, коли влада Туреччини намагається перетворити візантійські пам'ятки на мечеті. Так, справжнє протистояння учених та політиків розгорнулося в Трапезунді, де перетворення древньої церкви на мечеть було зупинене лише рішенням суду.

Зараз у турецькому суспільстві триває дискусія довкола статусу колишнього головного храму Візантійської імперії – Святої Софії: влада країни хоче дозволити мусульманам проводити в цій древній християнській святині свої ритуали. Проти цього виступають громадські діячі та фахівці з усього світу. Проте питання й далі залишається відкритим.

Європа починається з Києва!

У житті людини виняткову роль відіграє інформація. Воно й не дивно, адже всяка інформація є повідомленням про дію Божу у бутті всесвіту, і нам, людям, яких Господь створив на Свій образ і на Свою подобу, є властивим бажання вдосконалюватись, зростати у святості і максимально уподібнитись до нашого Творця. Зазвичай сьогодні інформацію отримуємо з різних джерел: інтернет, друковані засоби, радіо тощо. Ці засоби найчастіше подають таку інформацію, яка стосується власне сьогодення, інформує нас про сучасний стан суспільства.

Однак ми розуміємо, що світ не живе лише нинішніми подіями. Його минуле є оформлене і зафіксоване на різних носіях, як фізичних, так і віртуальних. Серед них – і папіруси, і манускрипти, і глиняні дощечки, і рукописи, і книги, і компакт-диски, і різні електронні носії. Та найбільшими, мабуть, хранилищами знань є бібліотеки, серед яких визначне місце займає Ватиканська бібліотека. Багатоох людей цікавить питання: чи можна звичайній людині відвідати цю бібліотеку?

Один з офіційних ватиканських чинників Ватикану, а це – Радіо Ватикан, вияснює, що на загальних підставах доступ до Ватиканської бібліотеки має кожен, хто володіє достатньою освітою, щоби вміти поводитися з рідкісними виданнями, зокрема, старовинними унікальними рукописами. У Ватиканській бібліотеці зберігаються книги, які вимагають особливої до себе підходу: їх не можна гортати й розглядати заради цікавості, оскільки навіть найменший дотик може призвести до значного пошкодження. Тому заради збереження видань, що зберігаються в бібліотеці, були розроблені певні правила доступу.

Згідно з цими правилами, Ватиканську бібліотеку можуть відвідувати дослідники та вчені з усього світу, без будь-яких обмежень, пов'язаних з національністю, віросповіданням і походженням, переважно викладачі університетів, а також будь-яка людина, «відома завдяки своїй ерудиції або науковим публікаціям», – йдеться в правилах доступу до бібліотеки.

Перепустка видається відповідно до наявних місць у читальних залах, а також на підставі пред'явлених документів про освіту та наукову діяльність. Вони повинні бути підписані визначними академічними установами. За усталеною традицією, відвідувача просять вказати тему досліджень. Це робиться для того, щоби заздалегідь точно знати, які видання будуть потрібні читачеві, і «не турбувати» зайвий раз манускрипти та рідкісні книги, які не знадобляться для його дослідження. Іноді – як вияснюють співробітники бібліотеки – досить обмежитися однією сторінкою тексту і звести до мінімуму контакт із рукописом, який потребує особливих умов зберігання. Ось чому відвідувачі бібліотеки повинні точно знати і повідомити її керівництву, що саме вони шукають і з якою метою.

Зазвичай університетські студенти не допускаються до читального залу, але, як виняток, право доступу надається аспірантам, які готуються до захисту дисертації, зокрема, з філософії, а також студентам-дипломникам, яким для їх дипломної роботи необхідно звернутися до рукописів та інших матеріалів, що зберігаються тільки у Ватиканській апостольській бібліотеці. Студент повинен для цього пред'явити рекомендаційний лист, а бібліотека залишає за собою право упевнитися в тому, що він володіє необхідними навичками і компетенцією у поводженні з цінними матеріалами.

Сьогодні українське суспільство стоїть на порозі величезних змін, адже останні події, що вирують в Україні, яскраво показують стрімкий ривок наших громадян до глибокої інтеграції в європейські структури. А це, серед іншого, відкриває нові можливості розвитку технологій, інфраструктури, комунікації, освіти тощо. Думається, що у сховищах Ватиканської бібліотеки для наших молодих науковців і дослідників знайдеться чимало цікавих знахідок і доказів, які колись проголосять те, про що сьогодні Європа мовчить, бо саме ще не розуміє – Європа починається з Києва!

Наталія ХРУЩ

У США черницю посадили за шкоду, завдану ядерному об'єктові

Літня католицька черниця засуджена у США до трьох років ув'язнення за шкоду, завдану американському ядерному оборонному об'єкту, – повідомляє Християнське інформаційне агентство «Latelly» з посиланням на Російську службу Бі-Бі-Сі. Двох інших учасників пацифістського руху «Transform Now Plowshares» – Майкла Уоллі та Грега Бортъ-Обеда – засуджено до п'яти років позбавлення волі.

Інцидент стався в липні 2012 року, коли 84-літня Меґан Райс та двоє інших активістів згаданого пацифістського руху, перерізавши дротяне огороження, проникли на територію комплексу з виробництва і зберігання урану «Оук Рідж» в американському штаті Теннесі. Там вони розмалювали стіни графіті, огородили територію стрічкою, яку поліція зазвичай використовує на місці здійснення злочину, і пошкодили молотками стіну. Крім того, учасники акції окропили територію комплексу людською кров'ю з пляшок для годування грудних дітей. Вся ця акція зайняла в них дві години. Охоронцям, які виявили поруш-

ників, активісти запропонували їжу, після чого почали співати пісні.

Під час судових слухань Меґан Райс заявила, що жалкує лише за тим, що не зробила цього вчинку раніше. «Будь ласка, не будьте до мене поблажливі, – попросила сестра Меґан суддю під час розгляду цієї справи. – Можливість провести останок життя у в'язниці – це найкращий дарунок, на який ви здатні», – сказала черниця.

Взагалі учасникам акції на режимному об'єкті під кодовою на-

звою Y-12 загрозувало позбавлення волі терміном до 20 років, але покарання було пом'якшене. При цьому Уоллі та Бортъ-Обед отримали більші терміни, ніж сестра Меґан, оскільки раніше неодноразово притягувалися до судової відповідальності. Все троє були також визнані винними в нанесенні матеріального збитку державній власності на суму понад тисячу доларів.

Згаданий інцидент призвів до посилення заходів безпеки на об'єкті «Оук Рідж». Американські правоохоронні органи та урядовий департамент, що займається питаннями енергетики, провели свої власні розслідування, за наслідком яких констатовано: в обслуговуванні ядерного об'єкту «викликають занепокоєння приклади некомпетентності». За підсумками перевірок були проведені зміни в керівництві Національної адміністрації з питань ядерної безпеки. Уряд припинив співпрацю з компанією WSI, яка забезпечувала охорону об'єкта, а цілу низку співробітників комплексу було звільнено або понижено на посадах.

У США з'ясували, скільки американців читає Біблію

Опит, проведений Американським біблійним товариством, виявив, що кількість людей, котрі читають Біблію (19%), дорівнює кількості тих, хто не приймає біблійної істини (19%), – повідомляє Християнський мегапортал invictory.com з посиланням на «Charisma News».

«Якщо поглянути на дані опитів за останні чотири роки, то бачимо явні зміни у ставленні людей до Біблії. Такі різкі зміни стосовно Слова Божого мають величезний вплив для нас, як нації, і нас, як церков та родин», – сказав президент і виконавчий директор Біблійного товариства Рой Петерсон.

Згідно з опитом, від 2011 року кількість тих, хто вороже ставиться до біблійного вчення, зросла на 11%, а тих, хто ставиться доброзичливо, – з 45%

знизилося до 37%. Проте кількість тих, хто вивчає Писання

постійно, залишилася незмінною, – так само, як і кількість тих, хто займає нейтральну позицію (26%).

Опит також виявив, що одна з найпоширеніших відмовок, яку використовували опитувані, – це зайнятість. У 2013 році людей, які скаржилися на свій завантажений графік, було 40%, а в 2014

році ця кількість збільшилася до 47%.

До того ж, кажуть представники Біблійного товариства, незважаючи на те, що тих, хто віддає перевагу електронній версії Біблії над друкованою, з'являється все більше і більше – 44%, то все ж 84% опитаних стверджують, що читають саме друковану версію.

Варто відзначити, що Біблія, як і раніше, все ще вважається однією з найбільш продаваних книг: за минулий рік Біблію придбав кожен сьомий громадянин США. 79% опитаних американців вважають цю книгу священною, проте лише 28% опитаних щодня або кілька разів на тиждень її читають, – в той час, як 26% взагалі ніколи не читали Біблії.

Патріарх Варфоломій пропонує заснувати орган для вирішення конфліктів між помісними Церквами

На нещодавній зустрічі представителів і представників помісних Православних Церков у Стамбулі патріарх Константино-

польський Варфоломій заявив, що для вирішення протиріч між Православними Церквами необхідно створити спеціальну структуру. На його думку, необхідність у такому собі регулюючому органі, «заснованому офіційно або неофіційно, який би вирішував усі розбіжності, що виникають, та проблеми поділів і чвар», виникла через те, що часто автокефальні Церкви поводяться як самодостатні, нехтуючи іншими Церквами.

За його словами, замість того, щоби шукати співпраці з іншими Православними Церквами в

питаннях, що є спільними для всього православ'я, «вони діють самочинно, розвиваючи двосторонні відносини з неправославними, іноді навіть у душі якогось антагонізму».

Крім того, за словами прес-служби патріарха Варфоломія, декотрі автокефальні Церкви, незважаючи на те, що самі підписали окремі постанови, виробляють свою власну позицію щодо неправославних, не беручи активної участі в загально встановленій діяльності.

Кардинал: політика Обама протирічить християнським принципам

«Політика Обама стала більш ворожою щодо християнських принципів», – таке заявив американський кардинал Римо-Католицької Церкви Реймонд Берк в інтерв'ю для агентства «LifeSiteNews». Ієрарх не пом'якшив своїх слів, розповідаючи про реакцію Католицької Церкви з приводу посягань американського президента на свободу совісті і віросповідання, особливо через прийняття таких неоднозначних документів, як мандат з охорони здоров'я та соціального забезпечення (HHS mandate). «Це – дії категоричного атеїста. Обама агресивно просуває політику, спрямовану проти збереження життя і сім'ї, – підкреслив кардинал Берк. – Тепер він хоче звужити свободу віросповідання лише до свободи проведення релігійних обрядів. Це означає, що людина вільна діяти по совісті лише в місці, куди вона приходять для богослужіння; проте, коли вона покидає це місце, держава може змусити її діяти всупереч своїй совісті, навіть у найсерйозніших питаннях моралі».

У детальному інтерв'ю, опублікованому в журналі «Polonia Christiana», кардинал зачепив доволі багато тим, починаючи від секс-освіти, штучного запліднення, абортів та евтаназії до розірвання шлюбу, політиків, які є католиками лише на словах, гендерної ідеології і так званих «одностатевих шлюбів».

Він нагадав, що під час передвиборної президентської кампанії 2008 року Барак Обама пообіцяв перетворити Америку «зміними, в які ми можемо повірити». Проте з часу, відколи він вступив на посаду президента в 2009 році, він зробив незрівнянно більше від своїх попередників у просуванні контрацепції, абортів та ЛГБТ-політики, що, за словами критиків, прирівнюється до прямої загрози життю, шлюбу та сім'ї. У 2011 році Обама оголосив, що «Акт про захист сім'ї» (Defense of Marriage Act (DOMA)) нібито протирічить конституції США, і домігся його скасування у Верховному Суді США в 2013 році. Тепер, коли прийнято мандат з охорони здоров'я та соціального забезпечення, американські бізнесмени повинні або оплачувати контрацептиви, стерилізацію й абортуючі медикаменти для своїх працівників, або платити непосильні штрафи.

Кардинал Берк висловив стурбованість з приводу того, що Америка неухильно скочується до «втрати свободи»:

«Ще 40 років тому уявити собі подібну політику було абсолютно неможливо. Правда, тішить те, що чимало справжніх католиків під керівництвом своїх єпископів та священників, що не йдуть на компроміси, активно висловлюються проти релігійних утисків у США, які постійно посилюються».

При цьому американський ієрарх зауважив, що, «на жаль, виглядає, що значна частина населення не має повного уявлення про те, що відбувається. А в умовах демократії подібна відсутність знання подібна до смерті. Це веде до втрати свободи, яку демократичний уряд повинен захищати». «Я сподіваюся, що мої співгромадяни зрозуміють, що відбувається, і почнуть обирати лідерів, які поважають істину, моральні закони, а також засадничі принципи нашої країни», – додав він.

Автор: Пітер БАКЛІНСЬКІ

Норвезька Церква відмовилася вінчати одностатеві пари

Генеральний синод Лютеранської церкви Норвегії відмовив одностатевим парам у праві поєднуватися церковним шлюбом. Відповідне рішення було підтримане більшістю голосів під час засідання найвищого представницького органу церкви в місті Крістіансанн, – повідомляє Християнський мегапортал invictory.com.

Зі 116 членів синоду, які мають право голосу, 51 підтримав пропозицію поєднувати одностатеві пари церковним шлюбом при 64 голосах проти. Трохи більше голосів (54) було віддано за те, аби норвезькі пастори отримали право освячувати шлюби гомосексуалістів, які раніше узаконили свої стосунки під час цивільної церемонії, а текст відповідного богослужіння був змінений так, аби відображати можливість союзу між людьми однієї статі.

Питання про визнання одностатевих союзів гостро постало на порядку денному для церкви Норвегії ще в жовтні минулого року, коли 8 з 12 її єпископів висловилися за те, аби геї та лесбійки Норвегії отримали можливість укладати церковний

шлюб. При цьому на ініціативу колег тоді украй жорстко відреагували єпископи Осло та Мйоре.

«Я рада прийнятому синодом рішення, – відзначила в інтерв'ю норвезькій пресі єпископ Мйоре Інґеборґ Мідтџомме. – Воно демонструє, що Церква Норвегії не має наміру змінювати свої

дуже сильні. «Необхідно, втім, пам'ятати, що ще кілька років тому ми і подумати не могли про те, що за освячення церквою одностатевих союзів висловиться майже половина членів синоду, – заявив Нюлунд Норвезькій мовній корпорації. – Це означає, що у нас – багато прибічників, і найближчими роками ситуація може переламатися».

У роботі Генерального синоду беруть участь члени рад усіх 11 єпархій Норвегії (як священнослужителі, так і прихожани), а також представники низки інших церковних організацій, як-от Церковної ради, що відповідає за підготовку до проведення щорічних синодів, Єкуменічної ради та Самської церковної ради.

погляди на визначення шлюбу як священного союзу між чоловіком і жінкою. Пропозиція прибічників одностатевих шлюбів радикальна».

Глава норвезької Національної асоціації геїв та лесбійок Бйорд Нюлунд, у свою чергу, розчарований таким рішенням синоду, відзначивши, що консервативні настрої серед його членів усе ще

Норвезьке законодавство допускає реєстрацію цивільного партнерства гомосексуальних пар з 1993 року. У 2009 році урядом соціал-демократів Йенса Столтенберґа ухвалено окремий закон, яким дозволено офіційну реєстрацію цивільних шлюбів між представниками однієї статі і можливість усиновлення ними дітей.

Що казав отець Герман Будзінський?

(Гортаючи попередні числа «Мети»)

Після того, як на початку 2014 року в ЗМІ з'явилася явна фальшивка під виглядом «процитування» отця Будзінського – з лексикою, якої він ніколи не вживав («політики», «корманич», «самозакоханість», «пустослів'я», «корупція»), і яка вказує на те, що її «состряпали» в середовищі ВО «Батьківщина», брати-студити подали офіційне спростування. Вийшла друком також і стаття «Що ж насправді казав отець Герман Будзінський» у Львівській архієпархіяльній газеті «Мета» (№ 101/3, березень 2014 р.Б.). У ній наводяться автентичні слова о. Германа про нищення більшовиками Української Греко-Католицької Церкви, про його ув'язнення, заслання та повернення на Україну.

Зрозуміло, що у цій статті представлено далеко не все з того, що говорив о. Герман. Тому я хочу навести дещо з власної пам'яті, оскільки я знав о. Германа особисто: ще дитиною я бував на підпільних богослужіннях, які він служив, а на початку 1990-х (десь за рік чи два до його смерті – □ 1995) до нас із колегою (назвемо його Т.) звернулася наша знайома з проханням щось допомогти о. Будзінському (а він тоді вже більше лежав у ліжку) у нього вдома, по вул. Кондукторській у Львові, – наприклад, змайструвати полицку для посуду (я досі з соромом згадую, яку грубу й незугарну полицку ми тоді з колегою змайстрували – яку вміли...).

З тих причин я тоді декілька разів бував у нього вдома і чув з його уст те, що вже раніше знав із розповідей. Особливо цікавою була його інтерпретація 17 та 18 глав Одкровення св. Івана Богослова. Він казав: «Звір, на якому сиділа блудниця, був червоний (колір комуністичної символіки)». Далі: «Сім голів – це сім гір, що на них сидить жінка». – Хор ім. П'ятницького співав про Москву: «Скільки храмів, скільки башен на семи твоих холмах», – бо ж, як відомо, Москва на семи горах побудована. Звідси о. Герман робив висновок: «Велика блудниця, п'яна від крові святих і від крові мучеників Ісусових, – то Москва». Він ще якось інтерпретував тих сім царів, порівнюючи їх з російськими керівниками, але я цього вже достеменно не пригадую. Достатньо й цього.

Запрошую читачів ще раз відкрити Книгу Одкровення й уважно перечитати 17 і 18 главу та порівняти їх з тим, що діється. Погляньте, як «чинять з нею розпусту земні царі, і вином розпусти її впиваються мешканці землі», – аж до того, що вона звела європейських католиків і націонал-патріотів брехливою риторикою про християнські й традиційні сімейні цінності... І коли визнавати, що отець Герман Будзінський таки мав Духа Божого (а він був екзорцистом у підпільній Церкві: збереглися магнітофонні записи його екзорцизмів – волосся дибки стає...), і якщо його інтерпретація згаданих глав Книги Одкровення правильна, то світ ще очікують події, описані у 18-й главі Одкровення. Тому «випростуйтесь, і підіймімо наші голови, бо зближається наше визволення!» (пор. Лк. 21, 28).

Петро ГУСАК

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

(Продовження,

початок у попередніх числах газети «Мета»)

6. ЛІКВІДАЦІЯ КИЇВСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ НЕУНІЙНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

Після смерті митрополита Рутського київські унійні Церкви занепали. Добро митрополита розграбоване недобророзумцями Унії. Наступники митрополита (Корсак, Селява, Коляда) змушені керувати (управляти) Київською архієпархією та унійною Церквою із власних єпархій, бо перебувати в Києві було небезпечно, а також не було коштів на її утримання у Києві. За визвольної козацької війни під керівництвом Богдана Хмельницького Українська Унійна Православна Помісна Церква, яка розірвала стосунки з Царгородським патріархатом, за що той її зненавидів, дуже була зневажена. Крім цього, Царгородський патріарх мав великий вплив на Б.Хмельницького. Богдан надіявся на порятунок у православ'ї і східних патріархів, але зневажав той факт, що лише незалежна Помісна Церква і духовна єдність народу здатні закріпити військові перемоги і привести народ до самостійного кращого життя. Після підписання Переяславської угоди (1654 р.) і прийняття присяги на вірність московському цареві він зрозумів, що Україна починає втрачати державність, а Київська Неунійна Православна Церква – автономію (незалежність).

У 1686 році Царгородський патріарх Діонісій за хабар передав (перепорядкував) Київську митрополію Московському патріархатові. За цей ганебний вчинок, що суперечив християнській моралі, Вселенський православний Собор позбавив Діонісія патріаршого сану. Таким чином, доля українського православ'я на східній Україні опинилася на довгі століття в руках Московської православної Церкви (МПЦ). Тепер неунійна Київська митрополія зрозуміла, що Переяславська угода насправді не є покровительством, а підданством, хоча формально назва Київської митрополії збереглася. Але права були понижені до звичайної єпархії Московського патріархату. Треба віддати належне Київському митрополиту, який не хотів присягати, але обставини через тиск зверху змусили його це зробити. Отож, Українська Неунійна Православна Церква офіційно припинила своє існування, а разом з цим припинилася і конфесійність в Українській Київській Церкві. Козаки, підпорядковані Московському цареві, більше не нападали на унію, а Неунійна Церква, приєднана до Московської, не становила небезпеки.

В 1691 році останній Перемиський єпископ Неунійної Православної Церкви Інокентій Винницький, після смерті унійного Перемиського єпископа Івана Малаховського, приєднується до унії. З 1700 року до унії приєднується і вся Львівська єпархія. Українську Унійну Православну Церкву Царгородський патріарх Діонісій не міг продати (підпорядкувати) Московському патріархату разом з УНПЦ, оскільки вона вже належала до юрисдикції Риму, а не до православної Церкви Візантійського (Царгородського) патріархату.

У 1703 році розпочато будівництво Санкт-Петербурга. В 1708 році цар Петро I видає декрет про адміністративну реформу Московського царства, згідно з яким, Велике Московське князівство, як і інші, перетворено в губернію, яка увійде в майбутньому в державу з новою назвою «Росія» і столицею – Петербургом. В 1712 році царський двір переїжджає до нової столиці Московського царства – міста на Неві. В 1721 році, після підписання миру зі Швецією, Сенат проголошує Петра I імператором Московського царства, яке одночасно змінює свою назву на Російську імперію (Великої, Малої та Білої Росії, а також інших завойованих Московією територій). Після зміни назви держави відповідно змінили і назву Церкви – з Московської на Російську, в якій, проте, не було патріарха: Московський патріарх Андріян помер ще наприкінці кінці XVII століття, а нового патріарха так і не обрали. Петро I ліквідує посаду Московського патріарха і замінює

(Далі – у колонці на 15 стор.)

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

Це бачимо в приписі, що передує молитві: «Коли мати з дітям схлипла голову, ієрей робить над ними знак хреста і, доторкаючи його голови, мовить молитву...».

Для жінки молитва сорокового дня означає повернення у видиму церковну спільноту, від якої вона була вимушено відділена через «усяку неміч і недугу...». Натомість для дитини «воцерковлення» полягає у принесенні до церкви, яким її ніби жертвують Богові на зразок того, як Богородиця колись принесла до храму малого Христа і поклала на руки праведного Симеона.

• **Для чого дитину кладуть при дверях під час воцерковлення?**

У молитві над матір'ю у сороковий день після народження дитини приписано дітей чоловічої статі вносити у святилище зі словами: «Нині відпускаєш раба Твого, Владико...». Завершує обряд воцерковлення «поставлення» воцерковлюваного перед дверима вітаря. Тепер, коли хрестять майже завжди немовлят, прийнявся звичай класти дитину на долівку перед царськими дверима, однак деякі священники не схвалюють такого буквального виконання припису требника, тому просять хресного батька стати перед царськими дверима, тримаючи дитину на руках.

• **Чи можуть батьки бути присутніми під час хрещення їхньої дитини?**

Побутує звичай, згідно з яким, мати не може бути присутня на хрещенні її дитини. Це пов'язано із забороною входити у храм жінці до сорокового дня по народженні. Якщо молитву сорокового дня звершили до охрещення дитини, то немає причини бути присутньою під час хрещення.

• **Що символізує білий одяг (крижмо) в таїнстві хрещення? Що робити з крижмом після хрещення дитини?**

Білий одяг, що в нього священник одягає новоохрещеного, – це знак

духовної чистоти, яку він отримав при хрещенні, і нагадування про обов'язок жити гідно й по-християнськи. Кажуть, що білий одяг символізує душу людини, чисту від усякого гріха.

Оскільки крижмо не освячене, то церковних приписів щодо його подальшого використання немає. Зазвичай з цього полотна шили одяг для дитини. Існують різноманітні народні звичаї, які стосуються «крижма», часом пов'язані із забобонами, у які християнам неприпустимо вірити.

• **Чому під час хрещення відбуваються два помазання?**

Див. відповідь на питання: Як відбувається власне чин хрещення?

• **Чи зберігати свічки, що їх тримали при хрещенні восприємники? У яких випадках можна їх використовувати?**

Свічки, які використовували при хрещенні, як і крижмо, можна зберігати як пам'ятку про хрещення. Однак якогось особливого релігійного призначення ці свічки не мають, оскільки їх не освячували, тому немає причини використовувати їх у якийсь особливий спосіб. У народі можуть існувати різні звичаї, пов'язані із хрестильними свічками, однак їх можна дотримуватися лише у тому випадку, коли вони не суперечать християнській вірі.

• **Для чого новоохрещеному одягають на шию хрест?**

Хоч у сучасному чині хрещення нічого не сказано про хрестильний хрест, однак давній і по-

ширений усюди звичай велить одягати його на шию новоохрещеного. Хрест нагадує про те, що християнин має взяти його на свої рамена і йти за Христом (див. Мт. 16, 24). Перед хрещенням священник заздалегідь освячує хрестик, який дає дитині після обряду хрещення. Цей хрестик прийнято завжди носити на собі, однак немає якихось церковних приписів, які б зобов'язували християн носити натільні хрестики.

• **Чи є гріхом загубити хрестильний хрест? Чи можна носити чийсь хрестильний хрест?**

Хрест, як і кожну освячену річ, треба використовувати лише за призначенням і уникати ситуацій, у яких він може бути зневажений. Якщо освячена річ зневажена, знищена чи загублена через наше недбалство чи неналежне поводження, то, звісно, що це є гріхом. Якщо так сталося, що хрестик випадково загубився, то потрібно придбати новий і освятити його в храмі. З натільним хрестом пов'язано чимало забобонів, один з них забороняє носити чужий хрестик. Однак така заборона немає нічого спільного з християнством і не слід боятися якихось «фатальних» наслідків з приводу цього. Бо ж в Біблії сказано: «Носіть тягарі один одного й тим робом виконаєте закон Христа» (Гл. 6, 2).

• **Чи можна охрестити дитину на Пасху або у Світлий тиждень?**

Колись хрещення відбувалося саме на великі

празники і, зокрема, на Великдень та Богоявлення, про що свідчать і тексти богослужень цих празників. Тепер у ці дні зазвичай не уділяють жодних таїнств, окрім сповіді й Євхаристії, тому слід заздалегідь з'ясувати в священника, чи можливо охрестити дитину на Пасху, в Світлий тиждень чи інший великий празник.

ПРИЧАСТЯ НОВООХРЕЩЕНИХ

Як уже було згадано, в нашому обряді новоохрещені одразу причащаються, навіть якщо це немовлята. Традиційно причастя має відбуватися під час найближчої після хрещення Літургії, однак часто немовлят причащають одразу по хрещенні т. зв. «запасними Дарами». В УГКЦ під впливом латинських звичаїв довгий час забороняли причащати немовлят, однак тепер новий ККСЦ вказує, що «сакраментальне таїнство спасення завершується прийняттям Пресвятої Євхаристії, і тому Пресвята Євхаристія повинна уділятися після хрещення якнайскоріше...». В інструкції Конгрегації у справах Східних Церков мовиться, що «уділення Євхаристії новоохрещеним дітям не обмежується лише до хвилини звершення втаємничення. Євхаристія – це Хліб життя, і дітей треба постійно ним годувати від того часу, щоб вони духовно зростали».

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

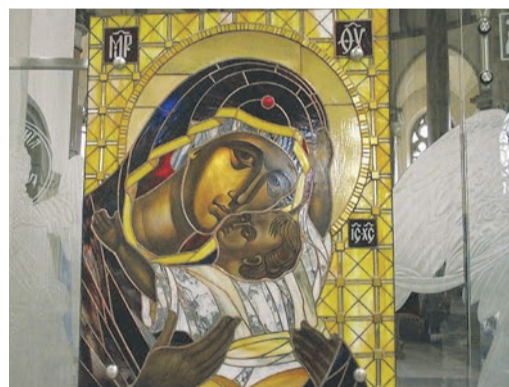

Ми свідомі того, що у нашому житті є речі нетривалі, несуттєві, малозначимі, але є й речі величні, фундаментальні, визначальні. Серед таких завжди є храм. Він є основою, він є серцем спільноти, є фундаментом громади. Якщо подивимося на нашу Україну і на Галичину зокрема, то, мабуть, не знайдемо такого села, навіть дуже маленького, де б не було храму або хоча б каплички. Це свідчить про нашу глибоку релігійність. І нехай селянські домівки часом не є аж такими величними

і красивими, однак Божий храм за стараннями парохіян сяє, мов писанка. Це свідчить про любов наших людей до Бога, любов до того, що є Боже.

Храм свв. Ольги і Єлизавети, що у Львові на пл. Кропивницького, чи, як ми кажемо, на Привокзальній, має свою особливу історію, і вона, ця історія, у якійсь мірі є навіть трагічною. Цей храм стояв осквернений, зневажений, опущений, занедбаний протягом кількох

десятиліть. Безбожна влада взагалі бажала його знищити, але зі страху перед людьми на такий злочин все ж не відважилася.

Змінилися часи, змінилася влада. Змінилася і доля цього храму – він отримав нових власників. Храм став власністю Української Греко-Католицької Церкви. Перед парохіальною громадою постало надто складне завдання: як підняти святиню з руїни, як вдихнути в неї нове життя? Наполеглива праця триває вже понад двадцять років, і роботи ще надто багато. Однак вже тепер видно, що храм оновлюється, набуває своєрідного шарму. Він – воскресає. У цьому – велика жертвність наших парохіян і прихожан, а також наших священників, адже всі ремонтні та відновлювальні роботи здійснено виключно за кошти жертводавців, меценатів та добродіїв. Щире вам спасибі!

Складні речі даються непросто

Дуже важливим атрибутом східнохристиянського храму є іконостас. Але виготовити іконостас для такого храму, як наш, було доволі непросто. Складне поєднання готичної архітектури й канонічних вимог східної богословської культури вимагало довгих пошуків, дискусій, суперечок тощо. Та видається, що таки знайдено оптимальне рішення, і цей цікавий витвір авторства львівського митця Олександра Личка врешті постав перед очі львів'ян. Рішення нестандартне, своєрідне і доволі цікаве: скло і вітраж...

Ми свідомі того, що подивитись на нього прийде багато людей. Серед них, безумовно, будуть і відомі фахівці у царині вітражу, іконопису, інтер'єру тощо. Кожна людина по-своєму на нього подивиться, оцінить його і, можливо, не захоче з чимось у ньому погодитися. Ми не претендуємо на абсолютизм, однак просимо розуміння і виваженої оцінки. Складні речі даються непросто.

Освячення іконостасу звершив у Світлий понеділок Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор (Возняк). З його ласкавого благословення і з Божою допомогою цей іконостас і постав у нашому храмі, від чого маємо справді велику радість.

о. Іван ГАЛІМУРКА,
адміністратор храму
свв. Ольги і Єлизавети

Трагічно загинув о. Мирослав Солтис

На 69-му році життя, 19-му році священства, 2 квітня упокоївся у Бозі о. Мирослав Солтис. Священик, переходячи через дорогу поблизу храму Успіння Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Максимовича, 2), де був парохом, внаслідок наїзду автомобіля зазнав травм, несумісних із життям.

Пом'яни, Господи, спочилого із надією на воскресіння до життя вічного.

Вічна Йому пам'ять!

Свідоцтво про реєстрацію
KV 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Вітаємо ювілярів!

- 35-річчя священства – о. Борис Ковальчук (15.05)
30-річчя священства – о. Ярослав Вовк (20.05)
25-річчя священства – о. Степан Глушак (07.05)
20-річчя священства – о. Віктор Курманович (22.05)
20-річчя священства – о. Ігор Кривейко (26.05)
15-річчя священства – о. Степан Жук (31.05)
10-річчя священства – о. Іван Михайлюк (02.05)
10-річчя священства – о. Іван Паліса (02.05)
10-річчя священства – о. Олег Лазуркевич (04.05)
10-річчя священства – о. Євген Станішевський (20.05)
5-річчя священства – о. Тарас Михальчук (03.05)
5-річчя священства – о. Роман Яцик (03.05)
5-річчя священства – о. Павло Дроздяк (17.05)
5-річчя священства – о. Роман Кісіль (28.05)

- 75-річчя уродин – о. Юрій Пастернак (10.05)
60-річчя уродин – о. Ярослав Чухній (12.05)
55-річчя уродин – о. Ярослав Рій (20.05)
50-річчя уродин – о. Теодор Заблоцький (01.05)
40-річчя уродин – о. Богдан Калатин (12.05)
40-річчя уродин – о. Ярослав Купчинський (22.05)
40-річчя уродин – о. Михайло Розпендовський (31.05)
30-річчя уродин – о. Юрій Чорній (06.05)

**Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються.
Це смішно...**

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Молодий чернець прийшов до старця за порадою.

– Отче, – каже він, – я живу в пустелі трохи більше року, і за цей час уже п'ять чи шість разів з'являлася сарана. Ти знаєш, що це за напасть – вона проникає усюди, навіть у нашу їжу. Що ж мені робити?

Старець, який пробув у пустелі вже понад сорок років, відповідає:

– Коли сарана потрапила мені до юшки вперше, я все вилив. Потім, коли вдруге, я викинув сарану, а юшку з'їв. На третій раз я з'їв усе – і юшку, і сарану. А тепер, якщо сарана намагається вибратися з моєї юшки, я скидую її назад.

Отця Аврама – старця, що славився лагідністю та привітністю, дуже любили хлопчачки з сусіднього села. Часто вони збиралися перед його хатиною, чекаючи, коли старець вийде і розповість їм що-небудь про красу творіння. Одного такого дня старець довго розповідав дітям про Бога, а під кінець поставив їм декілька запитань:

– Скажи мені, Даниле, хто такий Бог?

– Бог – це наш Творець.

– Ти добре відповів. А ти, Макарію, що скажеш – хто такий Бог?

– Бог – це мій Батько.

– Дуже хороша відповідь. Ну, а ти що скажеш, Гелазію?

– Бог – це батько Макарія.

Отці-пустельники ставилися до жінок з упередженням, але було би перебільшенням сказати, що вони були повними женоненависниками: їхня духовна врівноваженість стримувала їх від усякого роду крайнощів. Отець Філатерій якось висловився:

– Жінки здогадуються про все і помиляються лише тоді, коли думають.